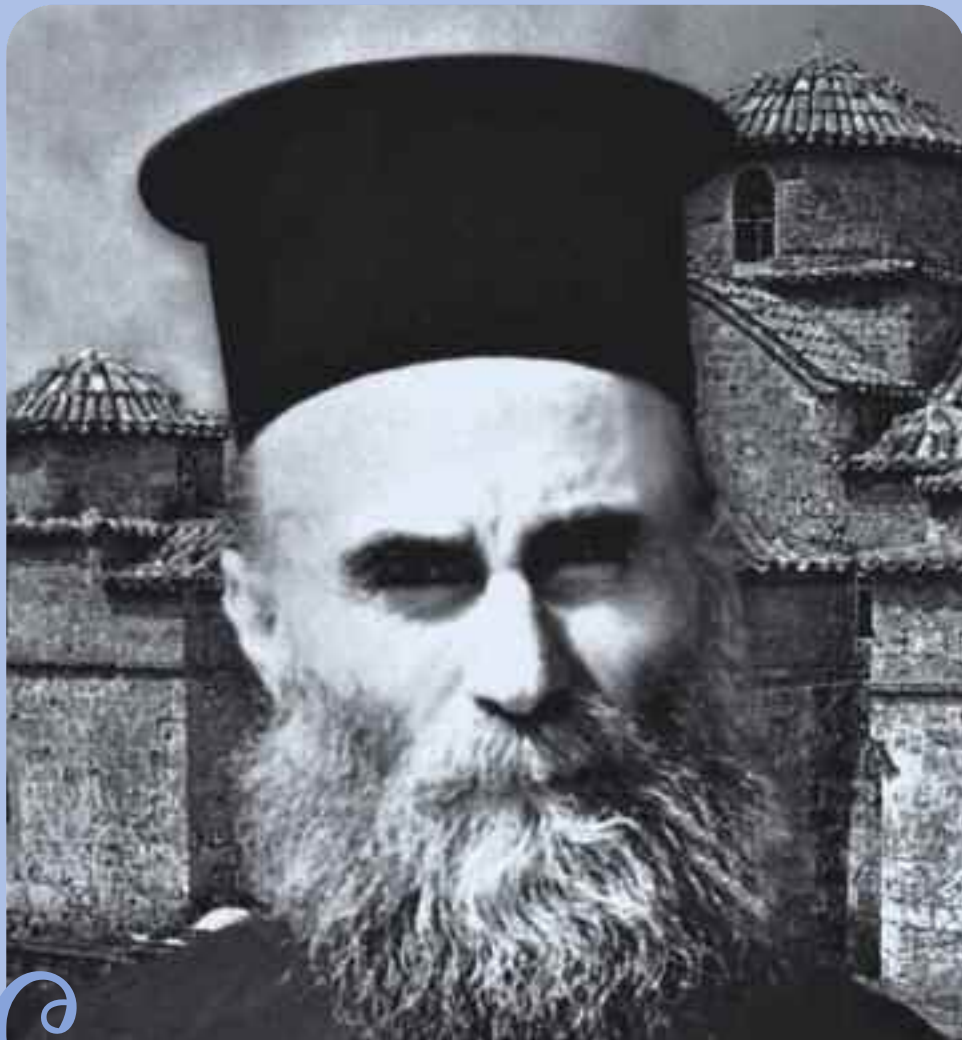

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 34

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

Ἅγιος Γέροντας
Βησσαρίων Ἀγαθωνίτης

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 34, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό 34ο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
№ GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερωστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

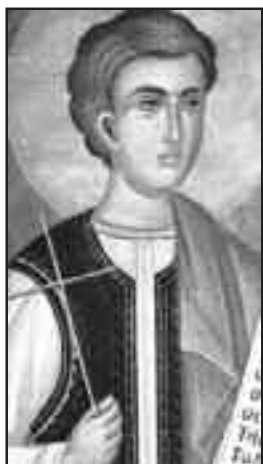
ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΚΥΠΡΟΣ
ΝΗΣΙ ΑΓΙΩΝ

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝ-
ΝΗΣ Ο ΜΟΝΕΜ-
ΒΑΣΙΩΤΗΣ

11

8 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΠΟΤΕ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΜΑΣ

**14 ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΒΗΣΑΡΙΩΝ Ο
ΑΓΑΘΟΝΙΤΗΣ

**ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΑ:**
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

24

ἔξωφυλλο: Ὁ ὄσιος Γέροντας Βησσαρίων ὁ Ἀγαθονίτης

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, αναγνώστες του περιοδικού μας "Μοναχική Έκφραση"

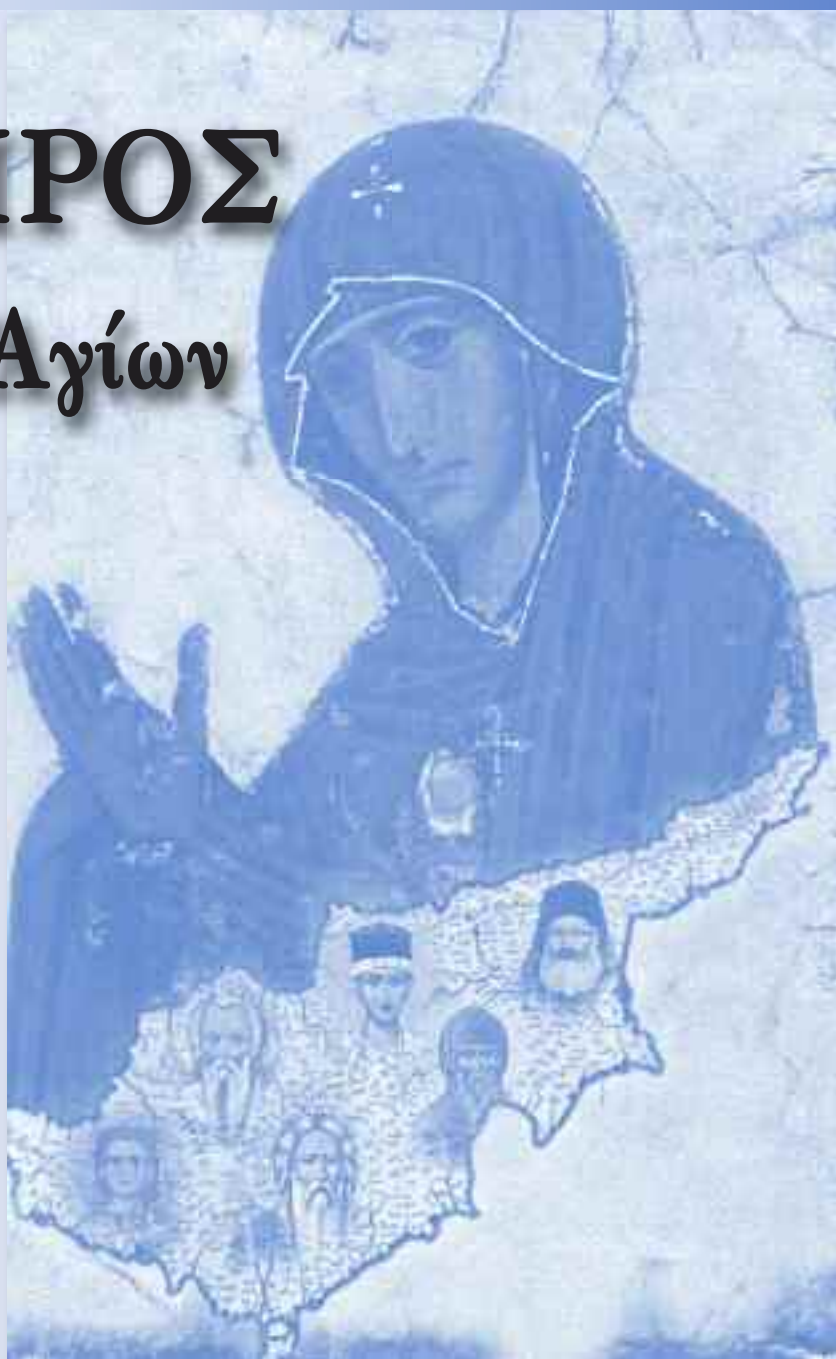
Πιστεύω ότι είναι κοινή διαπίστωση όλων μας ότι ο σύγχρονος άνθρωπος βιώνει τόν συναισθηματικό θάνατο. Ζει χωρίς να ζει ουσιαστικά, γιατί έπαψε να ενδιαφέρεται για τόν πλησίον του. Όχι μόνον ξέχασε τόν Θεό, αλλά ξέχασε καί τόν συνάνθρωπό του πού ζει δίπλα του. Καί αυτός πού δέν αγαπά τόν συνάνθρωπό του ενώ τόν βλέπει μέ τ' ίδια του τά μάτια καί τόν ζει καθημερινά, πώς είναι δυνατόν ν' αγαπά τόν Θεό; Δέν υπάρχει τίποτα πιά άρεστό στόν Θεό, όσο οι άνθρωποι νά είναι μεταξύ τους αγαπημένοι κι ένωμένοι. Η σωτηρία τής κάθε ψυχής, κάθε ανθρώπου είναι άμεσα συνυφασμένη μέ τήν αγάπη καί τήν ένότητά του προς τόν πλησίον, προς τόν κάθε άνθρωπο. Χωρίς αυτήν τήν αγάπη, χωρίς αυτήν τήν ένότητα άλλης τής ανθρωπότητας μαζί σέ ένα σώμα στό Σώμα του Χριστού ή σωτηρία μας καθίσταται προβληματική. Η άπουσία της θά καταστήσει δύσκολη τήν άπολογία μας ένώπιον του Τριαδικού Θεού. Άκόμα καί πολλοί από έμäs έχουμε ξεχάσει ότι αν έχουμε αγάπη μεταξύ μας, αυτή ή αγάπη μäs καθιστά παιδιά του Θεού. Πολλοί από έμäs, άλλιώσαμε τόν Χριστό καί Τόν περιορίσαμε στό τυπικό μέρος τής λατρείας καί του βιώματος. Ναι, οι νηστείες, οι μετάνοιες, ό εκκλησιασμός, τά κομποσχοίνια, όλα αυτά πού κάνουμε είναι καλά καί άγια, μόνον όμως όταν εξυπηρετούν τήν κάθαρση καί τήν κένωση του έγώ μας. Έμείς νομίζουμε πολλές φορές ότι αυτά μäs κάνουν καλούς χριστιανούς, ότι αυτά θά μäs σώσουν. Καί από τόν άφατο έγωϊσμό μας δέν μπορούμε νά δούμε πόσο μηδαμινά είναι αυτά ένώπιον τής θυσιαστικής αγάπης καί τής κένωσης στην όποία έκούσια ύπέστη ή Θεότητα, ό Ίησους Χριστός μας για νά μäs παραδειγματίσει ότι αν δέν μηδενίσουμε τό έγώ μας καί δέν σκοτώσουμε τόν ίδιο τόν έαυτό μας καί αν δέν προσφερθούμε θυσιαστικά προς τόν πλησίον μας μέ τήν αγάπη πού περιγράφει ό Απόστολος Παύλος, τότε δέ μπορούμε νά κληθούμε παιδιά Του. Η αγάπη αυτή πρέπει νά είναι άπλή καί ανεπιτήδευτη, νά πηγάζει γνήσια μέσα από τήν ανιδιοτελή καρδιά μας, νά σκέπτεσαι τόν άλλον καί νά βάζεις τόν έαυτό σου στή θέση του, τόν όποιοδήποτε άλλο, όχι μόνον τήν οικογένειά σου, αλλά τό άφεντικό σου, τόν συνάδελφό σου, τόν οδηγό του λεωφορείου ή του μετρό, τόν πελάτη σου, τόν γείτονά σου, τόν καθένα τόν όποιο βλέπεις, έρχεσαι σέ έπαφή ή συναναστρέφεσαι. Η αγάπη αυτή τρέχει μέ τά πόδια σου νά έπισκεφθεί τόν άρρωστο συνάνθρωπό σου στό νοσοκομείο ή στό κρεβάτι του πόνου, ή αγάπη αυτή ανθίζει στά χέρια σου όταν έτοιμάσεις ένα ζεστό πιάτο φαγητό ή ένα γλυκό για νά τό πäs στή λεχώνα του διπλανού διαμερίσματος ή στή γιαγιά πού έσπασε τό πόδι της. Η αγάπη αυτή περνά μέσα από ένα χαμογελαστό καί συμπονετικό βλέμμα στό παιδάκι πού άπλώνει τό χέρι του για νά σου ζητιανέψει στό φανάρι, όχι άπαραίτητα τά λεφτά σου, αλλά μιά ζεστή καθημέρα καί ένα έγκάρδιο από ψυχής χαμόγελο. Είναι τόσο άπλή ή αγάπη, τόσο καθημερινή καί συνάμα τόσο πολύτιμη καί τόσο άπαραίτητη. Όμως τελικά από τήν τέλεια άπραξία μας σέ κάθε κίνηση αγάπης, από τήν άνυπαρξία της στην καρδιά μας καί στό μυαλό μας άργοπεθαίνει, αν δέν έχει ήδη πεθάνει. Ο καθένας μας ζει μιά καθημερινότητα. Καί ό καθένας μας άσ σκεφτεί αν σέ αυτήν τήν καθημερινότητα έχει κάποια θέση ή άπλή αγάπη πού όμως δίνει νόημα στην ύπαρξή μας καί μäs διαφοροποιεί άπ' όλα τ' άλλα δημιουργήματα. Άς κρίνουμε τόν έαυτό μας άστηρά, πριν νά είναι άργά, γιατί μαζί μέ τήν αγάπη πρέπει νά σäs πώ ότι άργοπεθαίνουμε κι έμείς. Έκείνη όμως έχει τήν δύναμη νά μäs άναστήσει. Άρκεί νά τή φέρουμε πάλι πίσω στή ζωή δίνοντάς της τό φιλί της ζωής μέ τίς πράξεις μας. Τό εύχομαι για όλους μας...

Γερόντισσα Μόνικα
καί αι σύν έμοί εν Χριστώ αδελφαί

ΚΥΠΡΟΣ

νησί Άγιων

ένα
πνευματικό
οδοιπορικό
στό μαρτυρικό
άγιονήσι...

Κύπρος νησί άγιων. Κύπρος, κομμάτι τής Ελλάδας, κομμάτι τής καρδιάς μας. Κύπρος, κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ.

Σέ κάθε κομμάτι τής μαρ-

τυρικῆς αὐτῆς άγιονήσου, εἶναι σπαρμένα τά πάμπολλα ἱστορικά μοναστήρια της, οἱ ὄμορφες ἐκκλησιές της, οἱ σκῆτες της καί τά λείψανα τῶν άγιων καί τῶν μαρτύρων πού εἶτε γεννήθηκαν στά χώματά της, εἶτε άγία-

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας

σαν ἐκεῖ μέ τούς ἀγῶνες τους, εἴτε μεταφέρθηκαν ἐκεῖ. Τά χώματά της ἀγιάστηκαν ἀπό τά βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καί τοῦ ἀνιψιοῦ του Μάρκου. Ἐκεῖ τελικά μαρτύρησε καί τό τέκνο της, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας μέ μαρτυρικό θάνατο διά λιθοβολισμοῦ καί πυρᾶς. Καί τό μαρτύριο αὐτό δέν ἦταν τό μόνο, ἀλλά ἀκολούθησε μιά σειρά μεγάλων μαρτύρων, ἐπισκόπων καί μοναχῶν, πού ἐδραΐωσαν τή χριστιανική πίστη στό μαρτυρικό νησί. Ἀπό τότε μέχρι σήμερα, πέρασαν ἀπό τήν ἀγιασμένη νῆσο πολλοί μάρτυρες, νεομάρτυρες, Ἅγιοι, ἐπίσκοποι καί ἀσκητές, τούς ὁποίους τιμᾷ ὄχι μόνο ἡ Κύπρος μας, ἀλλά καί ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία. Μέ τήν Κύπρο συνδέεται ἀκόμα καί ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσκοπος Κιτίου καί τάφηκε στό χῶρο στόν ὁποῖο ὑπάρχει σήμερα ἡ ἐκκλησία του στή Λάρνακα. Δυό σημαντικοί Ἅγιοι πού συνδέονται μέ τό νησί

εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας πού ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι προσάραξε τό πλοῖο στό ἀνατολικότερο ἄκρο τῆς Κύπρου, ὅπου εἶναι κτισμένο καί τό μοναστήρι του. Ἀλλά καί ὁ Ἅγιος Σπυρίδων εἶναι Κύπριος στήν καταγωγή καί κατάγεται ἀπό τήν Τρεμετουσιά. Ἀπό τούς πιό ἀγαπητούς ἀγίους τοῦ νη-

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἡ Παναγία πηγαίνοντας γιά τό Ἅγιο Ὅρος πέρασε ἀπό τήν Κύπρο γιά νά ἐπισκεφθεῖ τόν φίλο τοῦ Υἱοῦ Της, τόν Λάζαρο. Στό περίφημο μοναστήρι τοῦ Κύκκου, φυλάσσεται ἡ Ἱερή εἰκόνα Της, πού θεωρεῖται μία ἀπό τίς εἰκόνας πού ἀγογράφησε ὁ Ἀπόστολος Λουκάς, ὅταν ἀκόμα ζοῦσε ἡ Παναγία.

Ο Άγιος Κενδέας

σιού είναι ο Άγιος Νεόφυτος πού έζησε έγκλειστος σέ λαξευτό σπήλαιο κοντά στην Πάφο. Έξέχουσα θέση στό άγιολόγιο του νησιού, κατέχουν ο Άγιος Ήρακλείδιος έπίσκοπος Ταμασσού, Θεοσέβιος ο Άρσινοήτης, ή Αγία Ειρήνη, ή θυγατέρα του Άγιου Σπυριδωνος, ο Άγιος Πανάρετος έπίσκοπος Πάφου και ο Άγιος Κενδέας.

Υπάρχουν όμως και Κύπριο άγιοι πού γεννήθηκαν στην Κύπρο, αλλά έδρασαν εκτός τής πατρίδος τους, όπως ο Άγιος Ιωάννης ο Έλεήμων πατριάρχης Άλεξανδρείας, ο Άγιος Γεώργιος ο Χοζεβίτης και ο Ήερομάρτυς Φιλούμενος του Φρέατος του Ιακώβ.

Υπάρχουν όμως και άγιοι πού δέν γεννήθηκαν στην Κύπρο, αλλά έδρασαν σ' αυτή και συνέβαλαν στό νά ονομαστει άγιονήσι. Εκτός από τον Άγιο Λάζαρο, στην Κύπρο έδρασαν ο Μέγας Ήπιφάνιος έπίσκοπος Κωνσταντίας, ο Μέγας Ήλαρίων, ο Άγιος Άρτέμων και ο Ήερομάρτυς Θεράπων. Υπάρχουν όμως και άγιοι πού ούτε ήταν ή κατα-

γωγή τους από τό νησί, ούτε και τό έπισκέφθηκαν, τιμώνται όμως ιδιαίτερα στην Κύπρο μας, όπως ο Άπόστολος Φίλιππος, ο Άγιος Μάμας, ο Άγιος Ρηγγίνος έπίσκοπος Σκοπέλων, οί Άγιοι Άνδρόνικος και Άθανασία, Τιμόθεος και Μαύρα. Αναφέρονται ότι εκτός από τούς γνωστούς άγίους, περισσότεροι από τριακόσιοι σαράντα είναι οί άνωθυμοι Άγιοι στην Κύπρο.

Ξεχωριστή θέση στό άγιονήσι μας και στις καρδιές των Κυπρίων Έλλήνων, έχει ή Παναγία μας. Η παράδοση αναφέρει ότι ή Παναγία πηγαίνοντας για τό Άγιο Όρος πέρασε από την Κύπρο για νά έπισκεφθει τον φίλο του Υιού Της, τον Λάζαρο. Στο περίφημο μοναστήρι του Κύκκου, φυλάσσεται ή Ήερή εικόνα Της, πού θεωρείται μία από τίς εικόνες πού άγιογράφησε ο Άπόστολος Λουκάς, όταν ακόμα ζούσε ή Παναγία. Στην Κύπρο βέβαια έχουν διασωθει και άλλες εικόνες τής Παναγίας, οί όποιες φυλάσσονται στα όμώνυμα μοναστήρια· του Μαχαιρά, (ή Παναγία ή Μαχαιριώτισσα), ή Τροοδίτισσα,

Ο Άγιος Ιωάννης Λαμπαδοστής

Ο Άγιος Ηρακλείδης

ή Τρικουκκιά, ή Χρυσorroγιάτισσα καί ή Παναγία τοῦ μεγάλου ἀγροῦ. Πλήθος ἄλλων μονῶν καί ἐκκλησιῶν εἶναι ἀφιερωμένα στήν Παναγία, ὅπως ή Μονή τῆς Παναγίας Ἀμιροῦς, ή Μονή τῆς Παναγίας τοῦ Ἄρακα, ή Μονή τῆς Παναγίας τῆς Ἀσίνου, τῆς Παναγίας τῆς Ἀμασγοῦς, τῆς Παναγίας τοῦ Γλωσσᾶ, τῆς Παναγίας τῆς Σφαλαγγιώτισσας, ή ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Ἰαματικῆς τοῦ Ἄραπακᾶ, ή Παναγία ή Χρυσαλινώτισσα, ή Παναγία ή Φανερωμένη, ή Παναγία ή Παλουριώτισσα στή Λευκωσία καί ή Παναγία ή Χρυσοσπηλιώτισσα στήν Κάτω Δευτερά.

Ἡ Κύπρος λοιπόν, ἔχει μιά ἱστορία μακρά καί μαρτυρική. Ἄν καί στή μακραιώνη ἱστορία της κατακτήθηκε ἀπό πολλούς ἐχθρούς, διατήρησε ἀλάβητο τόν ἐλληνικό της χαρακτήρα πού μαρτυρεῖ καί τήν ἐνότητά της μέ τήν Ἑλλάδα.

Ἦδη λοιπόν, ἀπό τό 45 μ.Χ. μέ τή δράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ἰδιαίτερος τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, πού δέχθηκε τόν

ἐκχριστιανισμό της καί μέσα στήν πορεία της μέχρι σήμερα, ή Κύπρος εἶναι τόπος ἀγιασμένος καί γι' αὐτό ἀποτελεῖ τόπο προσκυνηματικό γιά ὅλη τήν Ὀρθοδοξία. Οἱ Ἅγιοι πού τήν κατέστησαν ἀγιασμένη ὡς νησί, παρέδιδε ὁ ἓνας τή σκυτάλη στόν ἄλλο μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι κατάσπαρτη ἀπό τά ἱερά τους λείψανα, τά μοναστήρια καί τά ἀσκηταριά τους. Εὐχή καί πόθος ὄλων μας εἶναι ή ἀγιασμένη αὐτή ἱστορία νά συνεχιστεῖ μέ σύγχρονους ἀγίους, ὅπως ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπαιδινός, πού εἶναι γέννημα θρέμμα τῆς μαρτυρικῆς νήσου καί πού παραλαμβάνοντας τή σκυτάλη ἀπό τοὺς πολυάριθμους ἀγίους προγόνους του, τώρα καθώς ἔφυγε γιά τόν οὐρανό, τήν παρέδωσε μέ τή σειρά του στά πνευματικά του παιδιά, μέ τήν εὐχή νά συνεχίσουν νά ἀγιαζοῦν τίς ψυχές τους, ἀλλά καί τά μαρτυρικά χώματα τοῦ νησιοῦ τους, ἀπό ὅπου ἀπ' αὐτά πολλά ἀπό τά πνευματικά του παιδιά κατάγονται.

Γ.Μ.

Ο Όσιος Ἀββακούμ

Πότε νά κάνουμε τό σταυρό μας

1. Μόλις ανάψουμε τό κερι μας.
2. Όταν μπαίνουμε στους Ίερούς Ναούς και όταν βγαίνουμε από αυτούς.
3. Στην αρχή κάθε ακολουθίας.
4. Σέ κάθε Τριαδική έκφώνηση.
Δηλαδή κάθε φορά πού θά λέγεται ή θά ψάλλεται τό: “Δόξα Πατρί και Υἱῶ και Ἁγίῳ Πνεύματι”, ή όταν ἀκούγεται τό “... τοῦ Πατρός και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...”.
5. Σέ κάθε έκφώνηση τῆς Παναγίας:
“Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου και ἀειπαρθένου Μαρίας...” πού ὑπάρχει στά Εἰρηνικά, Πληρωτικά και

Μικρές Συναπτές.

6. Στά ἀπολυτικά ή τροπάρια όταν και ὅπου ἀκούγεται τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου ή τῆς Ἁγίας τῆς ἡμέρας, τοῦ Ναοῦ κλπ.
7. Στόν Ὅρθρο, όταν ψάλλεται ἐπαναλαμβανόμενο τό Μεγαλυνάριο τῆς Παναγίας: “Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ και ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ...”. Τό σταυρό μας εἶναι προτιμότερο νά τόν κάνουμε, όταν φθάνει ή ψαλμωδία στό: “... τήν ὄντως Θεοτόκον...”, γιά νά τονίζεται ή πίστη ὅτι ἐγέννησε Θεόν.
8. Στή Μικρή και Μεγάλη Εἴσοδο, όταν περνοῦν ἀπό μπροστά μας τό Εὐαγγέ-

λιο καί τά Τίμια Δῶρα.

9. Στόν Τρισάγιο ὕμνο: “Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς”.
10. Στό “Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν...” τό ὁποῖο ἐπαναλαμβάνεται τρίς. Μαζί μέ τό σταυρό μας σ’ αὐτή τήν περίπτωση κάνουμε κάθε φορά καί μία μικρή μετάνοια.
11. Πρίν ἀπό τό τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅταν ὁ Ἱερέας λέγει τό “Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου, Δέσποτα,

κατά τό ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου...”.

12. Στίς ἀπολύσεις τῶν ἀκολουθιῶν (Ἑσπερινοῦ, Ὁρθρου καί λοιπῶν ἀκολουθιῶν), καθώς καί στήν ἀπόλυση τῆς Θείας Λειτουργίας.
13. Κάθε ἄλλη φορά, κατά τίς διάφορες αἰτήσεις τοῦ Ἱερέα, ἐφ’ ὅσον

αὐτό ἀναπαύει ἡ εὐχαριστεῖ στόν πιστό.

14. Ὅταν προσκυνοῦμε τίς Ἁγίες Εἰκόνες ἢ Ἁγία Λείψανα.
15. Πρίν κοινωνήσουμε καί μετά τή Θεία Κοινωνία.

ΔΕΝ κάνουμε τό σταυρό μας:

1. Ὅταν μᾶς θυμιάζει ὁ Ἱερέας. Στίς περιπτώσεις αὐτές ἀντί Σταυροῦ, κάνουμε μιὰ ὑπόκλιση τῆς κεφαλῆς εὐχαριστοῦντες τόν Ἱερέα γιά τήν τιμή πού μᾶς κάνει: Μετά τίς Ἁγίες Εἰκόνες νά θυμιάζει καί ἐμᾶς, ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ! Ἐάν καθόμαστε, πρέπει νά σηκωνόμαστε.

2. Ὅταν στήν ἀρχή τοῦ Ὁρθρου ἀναγινώσκεται ὁ Ἐξάψαλμος.

Τό σταυρό μας μπορούμε νά κάνουμε στήν ἀρχή καί στό τέλος τοῦ Ἐξάψαλμου. Σ’ ὅλη ὁμως τή διάρκεια αὐτοῦ, ἀκόμη καί στό μέσον του, ὅταν λέγουμε τά “Δόξα... Καί νῦν... Ἀλληλούϊα...”. ΔΕΝ κάνουμε τό σταυρό μας, ἀλλά παρακολουθοῦμε “ἐν πάσῃ σιωπῇ καί κατανύξει” τόν ἀναγνώστη, ὁ ὁποῖος “μετ’ εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ”, διαβάζει τόν Ἐξάψαλμο. Διότι ὁ χρόνος αὐτός τῆς ἀναγνώσεως προεικονίζει τό χρόνο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, κατά τή διάρκεια τοῦ ὁποῖου μέ φόβο καί τρόμο θά ἀναμένουμε τήν τελική κρίση Του γιά ἐμᾶς.

Καί, ὅπως τότε, ἔτσι καί τώρα θά πρέπει σιωπῶντες, ὄρθιοι, ἀκίνητοι, χωρίς μετακινήσεις, ἢ προπαντός χωρίς καί τούς παραμικρούς θορύβους, νά παρακολουθοῦμε τήν ἀνάγνωση αὐτή. (Ἰδιαιτέρη προσοχή χρειάζεται στίς ἐσπερινές ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, οἱ ὁποῖες εἶναι ὁ Ὁρθρος τῆς ἐπομένης. Διότι, τότε ἀφηρημένοι, μπαίνουμε στούς Ναούς χωρίς νά προσέχουμε, ἐάν ἐκείνη τήν ὥρα διαβάζεται ὁ Ἐξάψαλμος. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις θά πρέπει νά παραμένουμε ἀκίνητοι στήν εἴσοδο τοῦ Κυρίου Ναοῦ καί μετά τό πέρας τῆς ἀναγνώσεως νά μετακινούμαστε γιά νά καταλάβουμε τή θέση μας).

3. Ὄταν φιλάμε τό χέρι Ἱερωμένου.

Ἡ συνήθεια ὀρισμένων νά κάνουν τό σταυρό τους πρῖν φιλήσουν τό χέρι τοῦ Ἐπισκόπου ἢ Ἱερέα, ἢ ὁποιοῦδήποτε ρασοφόρου εἶναι λαθασμένη. Τό σταυρό μας τόν κά-

νουμε, ὅταν ἀσπαζόμαστε τίς ἅγιες Εἰκόνες καί ὄχι ὅταν ἀσπαζόμαστε τό χέρι τοῦ Ἱερωμένου. Ὄταν λοιπόν πρόκειται νά ἐπικοινωνήσουμε ἢ νά συναντηθοῦμε μέ Ἱερωμένο, μπορούμε νά ποῦμε: "Εὐλόγησον Δέσποτα ἢ Πάτερ", ἢ "Τήν εὐχή σας Σεβασμιώτατε, ἢ Ἅγιε Κατηγοῦμενε ἢ Πάτερ καί κάνοντας μιά μικρή ὑπόκλιση τῆς κεφαλῆς, νά ἀσπασθοῦμε τό δεξί του χέρι, ὅποτε συνεχίζουμε τό διάλογο μαζί του, ὅπως ἐπιθυμεῖ ὁ καθένας. Τό ἴδιο κάνουμε καί φεύγοντας ἀπό κοντά του. Λέμε, "Τήν εὐχή σας ἢ Εὐλογεῖτε πάτερ", κάνουμε μικρή ὑπόκλιση, προτείνοντας τίς παλάμες σταυροειδῶς, ἀσπαζόμαστε τή δεξιά του καί φεύγουμε.

4. Ὄταν λαμβάνουμε τό ἀντίδωρο ἀπό τό χέρι τοῦ Ἱερέα τό ὁποῖο (χέρι) στή συνέχεια τό ἀσπαζόμαστε.

πηγή: orthodox-answers.blogspot.com

γνήσιο θυμίαμα

*Κατεθουθήτω
ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν σου...*

Φτιάχνουμε μοναστηριακό θυμίαμα μέ τά ἐξῆς ἀρώματα: ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΓΑΡΛΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΓΓΕΛΙΚΟ, ΑΘΩΣ, ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ, ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ, ΣΥΠΕΡ, ΦΟΥΛΙ

Ὁ "Άγιος Ἰωάννης

(1758-
+21η Ὀκτωβρίου 1773)

Ὁ Μονεμβασιώτης

"Ένα πρότυπο γιά τούς συγχρόνους
ἐφήβους - νέους.

Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος γ'. "Θείας πίστεως".

Θεῖον γόνον Σε, Μονεμβασιά, ἀνε-
βλάστησε καρποφοροῦντα, Ἰωάννη τῆς
πίστεως χάριτας· τῶν γάρ πατρῶν
θεσμιῶν ἀντεχόμενος τούς ἐκ τῆς Ἄγας
ἀθλήσας κατησχυνας. Μάρτυς ἐνδοξε,
Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε δωρήσασθαι
ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης (+21η Ὀκτωβρίου) καταγόταν ἀπό τά μέρη τῆς Μονεμβασίας. Ὁ ἱερέας πατέρας του καταγόταν ἀπό τό χωριό Γεράκι, ἀλλ' ὡς ἐφημέριος τοποθετήθηκε στό γειτονικό χωριό Γοῦβες, ἀπό ὅπου καταγόταν ἡ πρεσβυτέρα του καί ἐκεῖ γεννήθηκε τό 1958 καί μεγάλωσε ὁ Ἰωάννης. Ἀπό μικρός ὁ Ἰωάννης προσπαθοῦσε νά μιμεῖται τόν ἱερέα-πατέρα του στή ζωή του, τόν βοηθοῦσε στίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας καί πάντα θυμόταν ὅτι αὐτός ἦταν "παπᾶ γιός" καί ἔπρεπε νά προσέχει τή συμπεριφορά του, ὥστε νά εἶναι παράδειγμα γιά τά ὑπόλοιπα παιδιά τῆς ἡλικίας του.

Ἀλλά τό ἔτος 1770 οἱ ὀρδές τοῦ Ἀλβανοῦ Χατζή Ὀσμάν, ἀφοῦ κατέπιξαν κάθε σημεῖο ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως, ἔφθασαν καί στίς Γοῦβες. Οἱ Ἀρβανίτες μεταξύ ἄλλων φόνευσαν καί τόν πατέρα τοῦ Ἰωάννη (πού δέν διασώθηκε τό ὄνομά του) καί στή συνέχεια αἰχμαλώτισαν τόν ἴδιο καί τή μητέρα του καί τούς μετέφεραν στή Λάρισα. Ἐκεῖ τούς πώλησαν δύο καί τρεῖς φορές τόν καθένα ξεχωριστά καί ὕστερα ἀπό δύο χρόνια τούς ξαναπώλησαν καί τελικά ἀγοράσθηκαν καί οἱ δύο ἀπό ἕναν Τοῦρκο ἀπό τή Θεσσαλονίκη, πού διέμενε στή Λάρισα. Μάλιστα ὁ Τοῦρκος δέν εἶχε παιδιά καί βλέποντας τά χαρίσματα τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἦταν πολύ ξυπνος γιά τήν ἡλικία του, πρόθυμος, πειθαρχικός καί σβέλτος στή δουλειά, σκέφθηκε μαζί μέ τή γυναῖκα του νά τόν κάνουν ψυχοπαίδι τους, δηλαδή νά τόν υἱοθετήσουν. Ἔτσι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη καθημερινά τό ἀφεντικό του προσπαθοῦσε νά διαστρέψει τόν Ἰωάννη ἀπό τήν πίστη τῶν Χριστιανῶν καί νά τόν κάνει Ὀθωμανό. Ἀρχικά προσπάθησε μέ κολακείες καί ὑποσχέσεις καί κατόπιν μέ φοβέρες καί βασανισμούς, ὥστε νά κάμψει τήν ἀντίσταση τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ὁμως ἔμενε στερεός καί ἀκλόνητος στή χριστιανική πίστη του. Παράλληλα, καί ἡ γυναῖκα τοῦ ἀφεντικοῦ του προσπαθοῦσε καθημερινά μέ μαγεῖες καί σατανικά γητεύματα νά ξεμουλιάσει τόν Ἰωάννη, ὥστε νά κυριευθεῖ ἀπό σαρκικές ἐπιθυμίες καί ἔτσι νά τουρκέψει. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης, ἔχοντας τόν Θεό μέσα του, ἔμεινε καθαρός ἀπό ὄλα. Ἡ Θεία Χάρη τόν φύλαξε ἀπό ὄλα τά διαβολικά τεχνάσματα τῆς γυναίκας τοῦ Ἀγαρηνοῦ.

Ἀφοῦ κουράσθηκε ὁ Τοῦρκος νά παρακαλεῖ καί νά πιέζει τόν Ἰωάννη νά ἀλλαξοπιστήσει, θυμωμένος τόν ὀδήγησε στήν αὐλή τοῦ Τζαμιοῦ. Ἐκεῖ μαζεύθηκαν πολλοί Ἀγαρηνοί, πού προσπαθοῦσαν μέ χτυπήματα, φοβέρες καί σπαθισμούς νά τόν κάνουν νά τουρκέψει. Ἡ ἀπάντησή του ὁμως ἦταν ξεκάθαρη: “Ἐγώ Τοῦρκος δέν γίνομαι. Χριστιανός εἶμαι καί Χριστιανός θέλω νά πεθάνω”!

Ἐφθασε ὁμως καί ἡ Νηστεία τῆς Παναγίας, τό Δεκαπενταύγουστο. Μόλις ὁ Τοῦρκος κατάλαβε ὅτι ὁ Ἰωάννης δέν ἠθελε νά χαλάσει τή νηστεία καί νά ἀρτυθεῖ, ἀποφάσισε νά τόν κλείσει σέ ἕνα στάβλο. Ἐκεῖ τόν κλειδαμπάρωσε γιά ὄλο τό διάστημα τῶν 15 ἡμερῶν καί πότε τόν κρεμοῦσε καί τόν κάπνιζε μέ ἄχυρα καί πότε τόν χτυποῦσε μέ τό σπαθί του προσπαθώντας νά τόν κάνει νά φάει καί νά χαλάσει τή νηστεία. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ὄχι μόνο δέν ἔφαγε ἀρτυμένα φαγητά, ἀλλά οὔτε κἄν τά δοκίμασε. Προσευχόταν καί παρακαλοῦσε τήν Παναγία νά τόν βοηθήσει νά μὴν ἀρτυθεῖ. Προτιμοῦσε καλύτερα νά θανατωθεῖ παρά νά χαλάσει τή νηστεία.

Βλέποντας ὁ ἀφέντης του ὅτι δέν πείθεται, τόν ἄφηνε νηστικό δύο καί τρεῖς ἡμέρες, χωρίς νά τοῦ δίνει τίποτε νά φάει. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἡ μητέρα τοῦ Ἰωάννη, ἴσως πιεζόμενη ἀπό τόν Τοῦρκο ἀφέντη, στεκόταν κοντά στό γιό της καί βλέποντάς τον ἀποκαμωμένο ἀπό τά βασανιστήρια καί ἀπό τή νηστεία, τόν παρακινοῦσε νά φάει λέγοντάς του: “Φάε γιέ μου ἀπό αὐτά τά φαγητά, γιά νά μὴν πεθάνεις καί ὁ Θεός καί ἡ Παναγία σέ συγχωροῦν, γιατί δέν τό κάνεις μέ τό θέλημά σου, ἀλλά ἀπό ἀνάγκη. Λυπήσου καί ἐμένα τή φτωχή καί στενοχωρημένη μητέρα σου καί μὴ θελήσεις νά πεθάνεις παράκαιρα καί μέ ἀφήσεις ἔρημη σ' αὐτή τή σκλαβιά καί ξενιτιά”.

Στίς παρακλήσεις αὐτές τῆς μητέρας του ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε: “Γιατί κάνεις ἔτσι μητέρα καί κλαῖς; Γιατί δέν μιμεῖσαι τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη του στό Θεό θέλησε νά θυσιάσει τό μοναδικό γιό του, τόν Ἰσαάκ, πού ὁμως ὁ Θεός τόν διέσωσε μέ θαῦμα; Δέν σκέφτεσαι τούς Ἁγίους Τρεῖς Παῖδες, πού ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ τῆς Βαβυλώνας κατεδίκασε νά καοῦν στή φοβερή Κάμινο, γιατί δέν κατέλυαν τήν πατροπαράδοτη νηστεία (τῆς Τρίτης καί Πέμπτης τότε) καί ὁ Θεός τούς διεφύλαξε καί δέν κατακάηκαν; Ἀντίθετα “δροσιζόμενοι ἔψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλο-

γητός εἶ”.

Δέν σκέπτεσαι ιδιαίτερα τή χήρα Ἁγία Σολομονή, πού ὄχι μόνο δέν προέτρεψε τά ἑπτά ἀγόρια της νά φᾶνε τό ἀπαγορευμένο τότε χοιρινό κρέας, ἀλλά καί τά παρότρυνε νά μείνουν πιστά καί ἀκλόνητα στήν πίστη τους, μαζί μέ τόν διδάσκαλό τους Ἑλεάζαρ καί ὄλοι αὐτοί, οἱ Ἅγιοι Μακκαβαῖοι (1η Αὐγούστου), μαρτύρησαν φρικτά γιά τήν πίστη τους; Ἐσύ εἶσαι πρεσβυτέρα καί ἐγώ γιός ἱερέα καί μάρτυρα καί πρέπει νά εἴμαστε ὄχι μόνο πιστοί, ἀλλά καί ὑποδείγματα στούς ἀδελφούς μας χριστιανούς. Γιατί ἂν δέν φυλάμε καί τά θεωρούμενα μικρά ἀπό τούς Νόμους καί τά ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας μας, πῶς θά φυλάξουμε τά μεγάλα...”.

Ἔστερα ἀπό αὐτή τήν ἀκλόνητη στάση καί ἀπάντηση τοῦ Ἰωάννη, ἐξαγριωμένος πιά ὁ Τοῦρκος τοῦ ἔδωσε μιά θανατηφόρα μαχαίρια στήν καρδιά καί μετὰ ἀπό δύο ἡμέρες ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στίς 21 Ὀκτωβρίου τοῦ 1773, ὡς Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης! Ὁ Πανάγαθος Θεός ἐτίμησε τό μαρτυρικό του σῶμα μέ εὐωδία καί θεῖο φῶς, ὅπως καί μέ πολλά θαύματα ἀργότερα!

Ἄφοῦ ὁ Τοῦρκος ἀφέντης του τόν ἐφόνευσε, πέταξε τό μαρτυρικό του σῶμα στό διπλανό του κῆπο, γιά νά τόν φᾶνε οἱ σκύλοι. Καί ὄχι μόνο οἱ σκύλοι δέν ἔφαγαν τό ἱερό Λείψανο, ἀλλά καί ἔμεινε φωτεινό καί ἀναλλοίωτο, ἐνῶ χριστιανοί Λαρισαῖοι εἶδαν φῶς οὐράνιο νά κατέρχεται σάν ἀστέρι ἐπάνω του!

Τότε ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης, πού πληροφορήθηκε αὐτά, ἐζήτησε τήν ἄδεια καί ἐνταφίασε τό ἱερό Λείψανο χριστιανοπρεπῶς. Εἶχε ὁμως ὁ

Ἅγιος ἀφήσει ἐντολή στή μητέρα του νά μὴν ἀφήσει τό λείψανό του στή Λαρισαϊκή γῆ, ἀλλά μετὰ τριετία νά κάνει ἐκταφή καί νά τό μεταφέρει στήν πατρίδα τους. Ἔτσι ἐκείνη παρέμεινε στή Λάρισα ἐπαιτούσα γιά νά ζεῖ, ὡστόσο ἔγινε ἡ ἐκταφή τοῦ ἱεροῦ Λείψανου τοῦ Ἁγίου ἀπό τόν Μητροπολίτη Λαρίσης, ὁ ὁποῖος καί τό παρέδωσε στή μητέρα του. Ἐκείνη κατέχουσα τόν ἱερό θησαυρό κατέφυγε στήν πατρίδα τους καί διέμεινε σ’ ἕναν ἀδελφό της, στόν ὁποῖο καί μόνο ἀνέφερε ὅτι κατέχει τό ἱερό Λείψανο τοῦ υἱοῦ της Ἁγίου Ἰωάννου. Ἄφησε μάλιστα στόν ἀδελφό της καί ἐκείνη ἐντολή, ὅταν ἀποθάνει καί ταφῆ, νά τοποθετήσουν δίπλα της τά ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, ὅπως καί ἔγινε.

Ἄλλά ὁ Πανάγαθος Θεός, τιμώντας τόν Ἅγιο, ἐπέτρεψε στή συνέχεια τήν ἀποκάλυψή του ἀπό τήν εὐωδία πού ἀνέδιδε τό ἱερό Λείψανό του καί ἀπό τά θαύματα πού ἐτελοῦντο ἀπό αὐτά. (Γιά τίς λεπτομέρειες αὐτές παραπέμπουμε στό *Μέγα Συναξαριστῆ τοῦ Μοναχοῦ Βίκτωρος Λαγγῆ, τόμος Ι΄ - Ὀκτωβρίου, ἔκδ. 7η, Ἀθήναι 2001, σ. 534-535*).

Ἔτσι τό ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου περιῆλθε στήν Ἱ. Μητρόπολη Μονασίας, ἐπί Μητροπολίτου Χρυσάνθου, τό 1818 καί ἤδη κατέχεται ἀπό τή Μητρόπολη Σπάρτης καί τήν Ἱ. Μονή Ζερμπίτσας Σπάρτης, ἐνῶ τμήματά του κατέχουν καί οἱ Ἱ. Μητροπόλεις Μεσσηνίας καί Λαρίσης ὅπου καί ἔχουν ἀνεγερθεῖ Ἱ. Ναοί ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου ὅπως καί στήν Παλλήνη Ἀττικῆς, ἐνῶ στούς ἐπικαλουμένους Αὐτόν τελοῦνται θαύματα.

περ. «ἐλληνορθ. πολύτ.οἰκογ.» ἀρ.120

Ὁ Ἅγιος Γέροντας Βησσαρίων ΑΓΑΘΩΝΙΤΗΣ

Σημεῖο Θεοῦ

*Τοῦ Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Ζαχαράκη,
Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος,
πηγή: περ. ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ τ. 23 Ἀπρ.-Ἰουλ.2007*

*Ὁσιος Γέροντας Βησσα-
ρίων ὁ Ἀγαθωνίτης,
τοῦ ὁποίου τό σκῆνωμα
βρέθηκε ἀφθαρτο κατά τήν
ἀνακομιδή τοῦ λειψάνου
του, δεκαπέντε χρόνια μετά
τήν κοίμησή του. Ὁ καθη-
γούμενος τῆς Ι. Μ. Ἀγάθω-
νος, ὁ ὁποῖος γνώριζε ἀπό
τά μαθητικά του χρόνια τόν
Γέροντα Βησσαρίωνα
καταθέτει τήν μαρτυρία του
γιά τήν προσωπικότητα
τοῦ Γέροντα.*

Τόν π. Βησσαρίωνα γνώριζα από τὰ μαθητικά μου χρόνια καί ἀπό τότε ἦταν ὁ πνευματικός μου. Ἀργότερα τόν ἔζησα στή διάρκεια εἴκοσι ὀλόκληρων χρόνων πνευματικῆς σπουδῆς στήν Μονή Ἀγάθωνος. Στά χέρια του πλαστοουργήθηκε ἡ μοναχική μου συνείδηση. Βρισκόμουν ταυτόχρονα καί στά χέρια τοῦ γέροντα Γερμανοῦ Δημάκου, προηγούμενου τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, τήν ὁποία ὡς ἡγούμενος διακόνησε πενήντα ἕνα χρόνια, μιά ἄλλη σπουδαία πνευματική καί μοναστική προσωπικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι ἀκόμα μνημονεύω ἕναν ἀπλό παππούλη, τόν γερο-Ἱερεμία, πού κι ἐκεῖνος μέ βοήθησε πνευματικά καί μοῦ πρόσφερε πολλά μέ τήν μελιχία καί πρόσχαρη στοργή του. Σέ αὐτούς τούς τρεῖς Γέροντες ὀφείλω τήν εἰς Χριστόν παιδαγωγία μου στά νάματα τοῦ ἀθηντικοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Μιλώντας λοιπόν γιά τόν π. Βησσαρίωνα, μετά λόγου γνώσεως καί σεβασμοῦ μιλῶ.

Τά πρῶτα του γράμματα ὁ π. Βησσαρίων τά ἔμαθε στήν ιδιαίτερη

πατρίδα του στό Πεταλίδι Μεσσηνίας. Ἀνώτερες σπουδές του ἦταν τό Σχολαρχεῖο· βλέπετε, τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν δύσκολα τὰ πράγματα. Ὅμως δέν περιορίσθηκε μόνο στίς γνώσεις τοῦ Σχολαρχείου. Ἡ συνεχῆς μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων, τῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν βιβλίων τοῦ ἀναλογίου, εἶχαν κάνει τόν π. Βησσαρίωνα ἀνθρωπο εὐρύτατα καί βαθύτατα μορφωμένο θεολογικά.

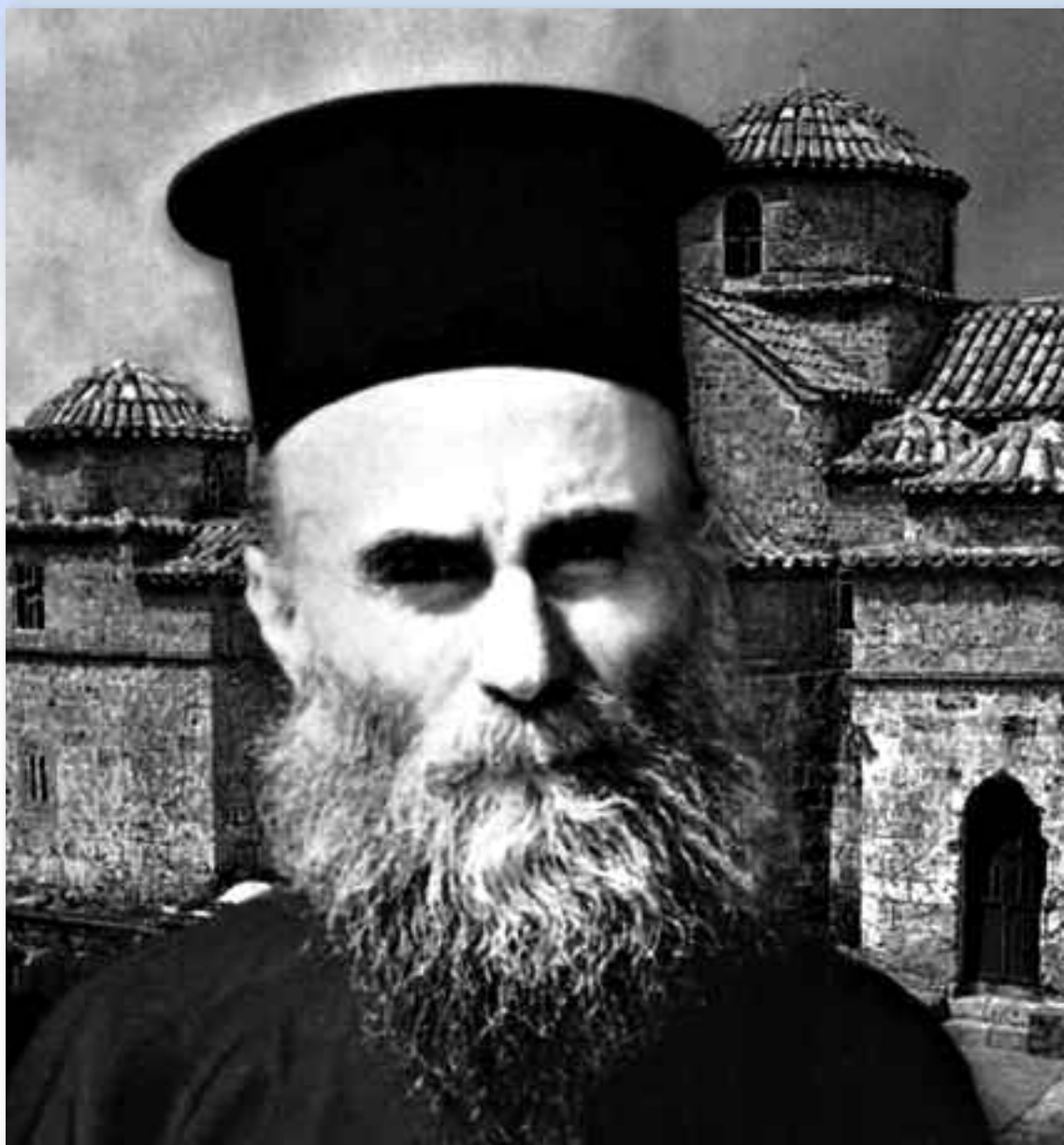
Στήν Καρδίτσα ἀφοσιώθηκε στό ἔργο τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου μας· ἔτρεχε στίς ἀνάγκες τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ἀσκήθηκε στό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, τό ἀγάπησε, τό ἔκανε ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ζωῆς του καί μέσα σ' αὐτό τό ἔργο ἀνάλωσε ὅλη τή ζωή του, σέ σημεῖο πού εὐρισκόμενος στό Νοσοκομεῖο “Σωτηρία”, λίγο πρὶν πεθάνει, νά ρωτᾶει ἀπ' τό κρεβάτι τοῦ πόνου μέ ἀκαταπόνητη ἔγνοια γιά τὰ παιδιά, γιά τούς φτωχοῦς, γιά τὰ πράγματα τῆς κοινωνίας καί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνέλαβε πολλές, διάφορες καί δύσκολες ἀποστολές· ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στήν γερμανική Κατοχή· ἐνῶ ἀνα-

φέρεται ὅτι βοήθησε πολλούς πατριῶτες κι ἔσωσε μέ προσωπικές παρεμβάσεις του παιδιά πού εἶχαν συλλαβει οἱ Γερμανοί.

Μετά τήν Ἀπελευθέρωση καί τόν Ἐμφύλιο, ὁ π. Βησσαρίων ἔφυγε ἀπό τήν Καρδίτσα. Ἦδη ἀρχιμανδρίτης μέ

*...Ὁ ἥσυχος παππούλης μέ τή χάρη τοῦ
Τριαδικοῦ Θεοῦ μας τάραξε τό πανελλήνιο,
καί ὄχι μόνο! Αὐτός πού δέν μπορούσε
σχεδόν νά μιλήσει, ἔγινε παγκόσμια φωνή!
Ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἐνεργεῖ μέ τή χάρη
Του καί ὅλα τὰ ἄλλα παραμερίζουν, ὅπως
ὅταν μία ἀχτίδα φωτός μπαίνει μέσ στό
σκοτάδι καί τό διαλύει. Μέχρι καί τῆς
φύσης ἡ τάξη νικᾶται...*

πολύχρονη άσκητική βιοτή και πλούσιο πνευματικό και κοινωνικό έργο, ήρθε στη Μονή Άγάθωνος μετά τό 1955, έπηρεασμένος από τόν επίσης πελοποννήσιο π. Γερμανό, πού καταγόταν από τό Άγριδάκι Γορτυνίας. Φαίνεται πώς ήταν από τόν Θεό εύλογημένη ή Μονή Άγάθωνος νά τόν δεχθεί στην άγκαλιά της- όσο ζούσε ό γέροντας Γερμανός, καυχίόταν

πώς στίς τάξεις του μοναστηριού του προσμετρούσε τόν π. Βησσαρίωνα, αυτόν τόν άσκητικό και πνευματικό άνθρωπο. Σήμερα, έτσι όπως εξελίχθηκαν τά πράγματα, φαίνεται ή μεγάλη τιμή και καταξίωση πού έπιφύλαξε ό δωρεοδότης Κύριός μας και άκριβοδίκαιος Πατέρας μας στό άξιο τέκνο του, νά τό συμπεριλάβει και νά τό κατατάξει

στή χορεία τῶν Ἁγίων του· γεγονός τό ὁποῖο ἐμεῖς πού τόν ἀγαπούσαμε καί τόν σεβόμασταν, πιστεύαμε ὅτι θά συμβεῖ...

Στήν ὑπηρεσία τοῦ “πλησίον”

Ἐδῶ ἀνέλαβε νά διακονεῖ τόν πνευματικό τομέα τοῦ μοναστηριοῦ. Εἶχε ἐσωτερική ὑπηρεσία μέσα στό μοναστήρι, ἀλλά εἶχε καί ἐξωτερική ὑπηρεσία στόν κόσμο. Τόν περισσότερο καιρό τόν περνοῦσε μέσα στό μοναστήρι. Τή Δευτέρα καί τήν Τρίτη ἀπαρέγκλιτα πήγαινε στά νοσοκομεῖα τῆς Λαμίας, ἔβλεπε τούς ἀσθενεῖς, τούς παρηγοροῦσε καί τούς ἐξομολογοῦσε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ χαρισματική προσωπικότητά του, ἡ ἀγάπη του γιά τόν ἄνθρωπο καί ὁ γλυκός καί ἀπλός τρόπος του σίγουρα κατάφερναν νά ἐτοιμάζουν ἐκεῖνες τίς πονεμένες ψυχές· καί ὅσοι ἔφευγαν γιά τόν οὐρανό, ἔφευγαν μέ τό “εἰσιτήριο” στο χέρι γιά τόν Παράδεισο. Τόν ἄλλο καιρό καθόταν ἐδῶ στό μοναστήρι, σάν λαμπάδα ἀναμμένη μπροστά στήν ἐκκλησία· καλοδεχόταν μέ τό εὐπροσήγορο χαμόγελό του τόν κόσμο· καί γνώριζε τούς περισσότερους μέ τό ὄνομά τους, ἀλλά καί τίς ἀνάγκες τους καί τά προβλήματά τους.

Πολλές φορές τόν ἔβλεπα νά φτιάχνει καφέδες καί νά τούς πηγαίνει μόνος του στούς προσκυνητές κι ἐπισκέπτες. Τί τούς ἔλεγε ἐκεῖ μυστικά, ὁ Θεός ξέρει καί αὐτοί πού τόν ἄκουγαν. “Ἐνα εἶναι σίγουρο, ὅτι ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ἔρχονταν φορτωμένοι μέ πόνο καί βάσανα καί ἄγχος, ἀλλά ἔφευγαν ἀνακουφισμένοι ἀπό τόν γέροντα. Πολλούς ἀπό αὐτούς τούς βοηθοῦσε καί οἰκονομικά. Τόν π. Βησσαρίωνα τόν ἐμπιστεύονταν πολλοί ἄνθρωποι καί τοῦ ἔφερναν πράγματα καί χρήματα καί ὁ παππούλης μέ τή διάκριση πού τόν χαρακτήριζε τά διέθετε στή φτώχεια, στήν ἀνακούφιση τῶν ἀναγκεμένων. Ἦξερε τί συμβαίνει σέ κάθε σπίτι μέσα στή Φθιώτιδα. Δέν τόν ἐνδιέφεραν τά σαλόνια καί τά ψηλά σκαλοπάτια· ἦταν ὁ παπάς, ὁ καλόγερος, ὁ ἅγιος τῶν πτωχῶν. Τίποτα ἄλλο δέν συγκινοῦσε τήν ψυχή του περισσότερο ἀπό τή φτώχεια,

πού ἡ διακονία της τόν ἀνέπαυε.

“Παίδι μου, ἔξω οἱ ἄνθρωποι εἶναι φτωχοί, ἔξω πεινᾶνε, πρέπει νά τούς βοηθήσουμε”, μοῦ ἔλεγε.

Κάθε Σαρακοστή ἔφευγε ἀπό τό μοναστήρι μέ τήν εὐχή τοῦ γέροντα Γερμανοῦ κι ἔφθανε ἀπό τή μία ἄκρη τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος στήν ἄλλη. Δέν θά φανεῖ ὑπερβολικό ἄν πῶ ὅτι πήγαινε σέ ὅλα τά σπίτια τοῦ χωριοῦ πού ἐπισκεπτόταν. Κι ὅλοι δέχονταν μέ περισσή χαρά τόν π. Βησσαρίωνα· κανένας δέν τοῦ ἔκλεινε τήν ὀρτα. Πολλές φορές κοιμόταν καί στά σπίτια τους. Καί σήμερα οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, καθώς ἀκοῦν τά θαυμαστά πού συμβαίνουν στόν ἅγιο γέροντά μας, ἔρχονται καί ὁμολογοῦν ὅτι κάποτε κοιμήθηκε στό σπίτι τους, κι αὐτό τό θεωροῦν μεγάλη εὐλογία.

“Ξέρετε πάτερ, ἔχουμε φωτογραφία στό σπίτι μας μέ τόν π. Βησσαρίωνα. Αὐτός μεγάλωσε τά παιδιά μου, αὐτός τά συγκράτησε στόν δρόμο τοῦ Χριστοῦ”, μοῦ λέγει ὁ ἕνας.

“Ἄν ἔχω παιδιά νά στέκουν κάπως σωστά καί ὁμορφα μέσα στήν κοινωνία, τό χρωστάω στόν π. Βησσαρίωνα”, μοῦ λέγει ὁ ἄλλος.

Καί δέν εἶναι ἕνας καί δύο ἐκεῖνοι πού μοῦ τά λέγουν αὐτά, εἶναι πολλοί, πάρα πολλοί.

Ἡ περιοδεία του περιελάμβανε κατ’ ἀρχήν τήν ἐξομολόγηση, γιά τήν ὁποία μέ ἀδημονία τόν ἀνέμεναν. Εἶχαν πάει καί ἄλλοι πνευματικοί στά χωριά τους, μά ὁ κόσμος δέν ἀνταποκρινόταν· κι ἐκεῖνοι κατηγοροῦσαν γιά ἀδιαφορία τούς χωριανούς ἢ τόν παπά, ὅτι δῆθεν δέν τούς προετοίμαζε σωστά. Ἡ προσωπικότητα τοῦ π. Βησσαρίωνα ἦταν σαγηνευτική. Ὅλοι τόν ἐμπιστεύονταν καί ὅλοι τόν περίμεναν.

Χαρισματικός ἐξομολόγος.

“Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ π. Βησσαρίων, ἔλαμπε ὀλόκληρος, καθώς τελοῦσε τή Θεία Λειτουργία μέ ὅλο τό σεβασμό καί ὄλη τήν ἱεροπρέπεια πού ἀρμόζει. Παρ’ ὅλο ὅτι δέν

μπορούσε να μιλήσει καλά- ύστερα από ένα περιστατικό με τους Γερμανούς ή φωνή του ήταν φθίνουσα- δέν παραιτήθηκε από τό Άγιο Θυσιαστήριο. "Ελεγε πώς "ό δέ έχω (Κύριε) τοῦτο Σοί δίδωμι". (Πρ.γ'β). Κι ἔδωκε πολλά στόν Κύριο, περισσότερο ἀπ' ὅσα μπορούσε.

Μέ συμβουλές πού ἡ Θεία Χάρις παραχωροῦσε στήν προσευχή του, μέ ἐμπνευσμένη κατήχηση, μέ μυστική ἐξομολόγηση, φιλοτεχνούσε τό ἔργο του ὁ λειτουργός τοῦ Θεοῦ· καί δέν θά ἦταν ἄστοχο νά τόν χαρακτηρίσω Μέγα Ἐξομολόγο. Τόν ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι εὐπροσήγορο, ἀπλό, ταπεινό, μέ

τήν ἀδύναμη φωνούλα του· ἦταν συμπαθητικός κι αὐτό προσήλκυε τούς πιστούς, τούς ἔφερνε κοντά του. Ἐκεῖνος γνώριζε αὐτό τό χάρισμά του καί τό "ἐκμεταλλευόταν" γιά τήν ὠφέλειά τους. Πολλά παιδιά, ἀκούγοντας τή φωνή του, πήγαιναν ἀπό περιέργεια κοντά του.

Ἐκεῖνος ἄνοιγε τήν ἀγκαλιά του, τά χαϊδεύε στο κεφαλάκι τους καί αὐτά ἀμέσως ἠρεμοῦσαν καί ἡμέρευαν κοντά του· γίνονταν φίλοι μαζί του.

Ὁ π. Βησσαρίων ἦταν καί ὁ "κουβαλητής" τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐβγαίνει μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας στά χωριά, ὅπως συνήθιζαν ἐκεῖνα τά χρόνια, ὅπου μέ λαχτάρα τήν περίμεναν στούς δρόμους οἱ πιστοί· τελοῦσαν ἀκολουθίες, ὁ παππούλης τούς ἐξομολογοῦσε, τούς μιλοῦσε μέ λόγους πνευματικούς καί οἰκοδομητικούς κι ἐκεῖνοι τοῦ ἔδιναν εὐλογίες ἀπό τά προϊόντα τους. Ὁ π. Βησσαρίων τά μοίραζε σέ δύο "σακκιά". Ἐνα σακκί ἔφερνε στό μοναστήρι γιά τίς ἀνάγκες του, καθώς

τότε λειτουργοῦσε ἐδῶ ἡ Γεωργοτεχνική Σχολή καί ἡ Μονή φιλοξενοῦσε 82 ἄπορα παιδιά. Ὅ,τι περιεῖχε τό ἄλλο σακκί τά μοίραζε ἀπ' εὐθείας στούς φτωχοῦς. Γνώριζε ποιές ἦταν οἱ ἀνάγκες κάθε οἰκογένειας καί σέ τί καί ἀναλόγως ἔκανε τή διανομή.

Ἔτσι πέρασε τή ζωή του ὁ π. Βησσαρίων. Νουθετώντας, συμβουλευόντας, διακονώντας, μέ παντοειδεῖς τρόπους τό ποιμνιο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὁ καλός ποιμήν! Ὁ ποιμήν πού ὄντως θυσίασε τή ζωή του ὑπέρ τῶν προβάτων. Ὁ π. Βησσαρίων ἔτρεχε γιά τό ἀπολλωλός πρόβατο. Ἐφθανε μ' ἓνα τηλεφώνημα νά

τοῦ πού ὅτι μία γυναίκα στόν Δομοκό εἶναι ἄσχημα καί ὅτι μπορεῖ νά πεθάνει καί ζητᾷ νά ἐξομολογηθεῖ. Ἄνευ ἄλλης συζητήσεως σηκωνόταν, ἔπερνε μία τσάντα πού εἶχε, ἔβγαίνει πάνω στόν δρόμο, ἔκανε ὠτοστόπ καί πήγαινε! Πόσοι δέν ἔχουν δεῖ τόν γέροντα στούς δρόμους νά περπατάει μέ μία τσάντα

μέσα στό λιοπύρι, στό κρύο καί στή βροχή. Ἐπαιρνε ὡς ἱερέας μισθό καί ποτέ μισθό δέν κρατοῦσε στά χέρια του! Ἄμέσως τόν μοίραζε. Τόν μοίραζε ὄλον, οὔτε γιά τά εἰσιτήριά του δέν κρατοῦσε.

Ἐρχόταν στό Ἐκκλησιαστικό Λύκειο τῆς Λαμίας, ὅταν ἐγώ ἤμουν ἐκεῖ μαθητής καί ὅπου τόν πρωτογνώρισα καί ἐξομολογοῦσε τά παιδιά. Αὐτός ἦταν ὁ πρῶτος μας πνευματικός. Εἶχα τήν εὐλογία καί τήν τύχη νά εἶναι ὁ πνευματικός μου. Ἐξομολογοῦσε τά παιδιά καί στό τέλος πάντοτε "κάτι" τούς ἔβαζε στό χέρι. Ξέρετε, πολλά παιδιά πήγαιναν νά ἐξομολογηθοῦν γιά νά πάρουν τό χαρ-

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

τζιλίκι. 'Ο παππούλης, τό γνώριζε αυτό, αλλά σιγά-σιγά τά παιδιά "γλυκαίνονταν" και στήν έξομολόγηση. "Έτσι έγινε άπαραίτητη ή έξομολόγηση στη ζωή του. "Τό τερπόν μετά του ώφελίμου".

Αυτοί πού δέν τόν γνώριζαν δέν μπορούν νά συλλάβουν τό μέγεθος του άνδρός!... "Άς μή τούς παρεξηγοῦμε. Δίκιο έχουν· δέν μπορούν νά καταλάβουν ότι μία ψυχή θυσίασε τόν έαυτό της στόν άνθρωπο, αφιερώνοντας την στόν Θεό. Πηγαίνετε στά γύρω χωριά και ρωτήστε τόν κόσμο νά σ'α πεί έάν λέγω διαφορετικά τά πράγματα άπ' ότι συνέβησαν· νά δείτε ότι δέν θά βρεθεί κάποιος, ούτε ένας, νά σ'α πεί ότι δέν ήταν άγιος άνθρωπος ό π. Βησσαρίων. Κι αυτά σήμερα, έν έτει 2006. Σέ μία κοινωνία πού παραπαίει, ό π. Βησσαρίων άγίασε. 'Ο φιλεύσπλαχνος Πατέρας μας στέλνει πάντα ό,τι χρειαζόμαστε, τήν ώρα πού τό χρειαζόμαστε. Θαυμαστά είναι τά έργα Σου Κύριε!...

Τί νά σ'α πώ, μεγάλη μορφή ό γέροντας! Σπούδασα κοντά του, αλλά δέν έχω τό κουράγιο του, τήν θέλησή του, τήν δύναμή του. Τώρα ξέρω πώς αγιάζουν· τό είδα στην πράξη! Μέχρι τώρα τό ήξερα από τά βιβλία καθώς διαβάζουμε στό Γεροντικό, τούς βίους των Άγίων και άλλοῦ. Μά τώρα είδα στην πράξη πώς αγιάζει ό άνθρωπος! Προσεύχομαι στόν Κύριο και Θεό μας, στόν γλυκύτατο

'Ιησοῦ μας, νά μ'α αξιώσει όλους νά μποῦμε σ' αυτή τήν εύλογημένη στρατά του γερο-Βησσαρίωνα πού θά μ'α οδηγήσει στην Οὐράνια Βασιλεία Του.

Τά του κόσμου όλα τά θεωρούσε σκύβαλα, όπως λέγει ό 'Απόστολος Παῦλος, "ίνα Χριστόν κερδήσει". Και τόν κέρδισε τόν Χριστό! 'Ο π. Βησσαρίων είναι σήμερα κοντά στόν Κύριο, ό 'Οποῖος οἰκονόμησε έξαιρετικῶς νά του δώσει ιδιαίτερη τιμή. Δέν τόν άγίασε άπλῶς, του κράτησε τό σώμα σε άφθαρσία, για νά τό δοῦμε όλοι έμεις ιδίοις όμμασι και νά πιστέψουμε, νά δυναμωθοῦμε, νά συνετισθοῦμε, νά συγκλονισθοῦμε· νά πάθουμε όλοι αυτό πού έπαθα έγώ όταν είδα τό σκηνώμα του άφθορο μέσα στό φέρετρο. "Όχι μόνο δέν είχα ξαναδεί κάτι τέτοιο, αλλά και σε καμία περίπτωση δέν τό περίμενα νά αξιωθῶ έγώ, ό μικρός και ταπεινός νά βρω άνθρωπο έτσι. "Ήξερα πώς υπάρχει ό "Άγιος 'Ιωάννης ό Ρώσσοσ, ό "Άγιος Σπυρίδων, αλλά δέν ήξερα πώς είναι έτσι.

'Η κοίμησή του.

'Ο π. Βησσαρίων ήταν καλά στην υγεία του σε γενικές γραμμές· δέν είχε μεγάλα προβλήματα υγείας. Είχε υποβληθεί σε μία έγχειρηση νεφροῦ, αλλά ήταν καλά. Στά τελευταία του ήρθαν ή κόπωση, τά γεράματα· έπαθε κι ένα κρυολόγημα και νοσηλεύθηκε για λίγο στό Νοσοκομείο τής Λαμίας, αλλά επειδή ήταν δύσκολη ή κατάσταση του, τόν πήγαν στό Νοσοκομείο "Σωτηρία" στην Άθήνα. 'Εκεί, παρ' ότι τόν βοήθησαν οί γιατροί, δέν μπόρεσε ό καημένος λόγω των γηρατειών του νά ξεπεράσει τό πνευμονικό οδημα· κι έτσι έν Κυρίω και μέ τή χάρη Του έκοιμήθη στις 22 'Ιανουαρίου 1991.

'Η εδση του θανάτου του λύπησε κατάβαθα όλα τά πνευματικά παιδιά του· μ'α συγκλόνησε. 'Εδῶ στό μοναστήρι έπεσε μεγάλο πένθος. "Όσον καιρό ήταν άρρωστος ό π.

'Ο Τάφος του όσίου Γέροντος

Τό ιερόν σκίνωμα τοῦ ὁσίου
Γέροντος Βησσαρίωνος

Βησσαρίων στήν Ἀθήνα, ὁ γέροντας Γερμανός ἀγρυπνοῦσε δίπλα στό προσκέφαλό του, μέχρι πού τοῦ ἔκλεισε τά μάτια.

Τό μοναστήρι ἐκεῖνες τίς ἡμέρες ἦταν ντυμένο στά λευκά, εἶχε 50-60 ἐκ. χιόνι· μέ δυσκολία ἀνέβηκε ἡ νεκροφόρα. Ὅταν ἔφεραν τόν γέροντα στό μοναστήρι, τόν βάλαμε στήν ἐκκλησία ὅπου τόν ἀφήσαμε δύο ἡμέρες, καθώς τό ἐπέτρεπε ὁ καιρός. Ὅλη τή νύχτα καί ὅλη τήν ἡμέρα περνοῦσε κόσμος πολὺς νά χαιρετήσει τόν π. Βησσαρίωνα καί νά κλάψουν, ὅπως πιθανόν δέν θά ἔκλαιγαν τόν πατέρα τους καί τήν μητέρα τους. Ἐλαμπε τό πρόσωπό του μέσα στό φέρετρο καί τό σῶμα του εὐωδίαζε.

Στίς 24 Ἰανουαρίου ἐψάλη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία, χοροστατοῦντος τοῦ μητροπολίτη Δαμασκηνοῦ. Ὀλιγόλογος τότε ὁ δεσπότης, μέ δάκρυα στά μάτια εἶπε:

“Σήμερα κηδεύουμε ἕναν Ἅγιο!...”.

Λόγια προφητικά. Ξέρετε, ὁ δεσπότης ἐξομολογεῖτο στόν π. Βησσαρίωνα. Τσάκισε ἡ φωνή του, ἔβαλε τά κλάματα καί σταμάτησε.

Ἀφοῦ λόγῳ τοῦ χιονιοῦ δέν μπορούσαμε νά πᾶμε στό κοιμητήριό γιά νά ἐνταφιάσουμε τόν σεπτό γέροντά μας, πρότεινα στόν ἡγούμενο νά τόν κηδεύσουμε στά βαπτιστήρια, ὅπου ὑπῆρχαν δύο δωμάτια προορισμένα γιά

ἐξομολόγησι· νά τό πᾶμε στό ἐξομολογητήριο τιμητικά, μιά καί ἦταν ἐξομολόγος. Ἔτσι βρέθηκε ὁ π. Βησσαρίων ἐκεῖ κάτω. Ὅλο τόν καιρό πού βρισκόταν ἐκεῖ ὁ γέροντας, ἐμεῖς γνωρίζαμε ὅτι ἐκεῖ ἦταν θαμμένος ἕνας Ἅγιος. Εἶχα γράψει καί ἕνα ποίημα στόν τάφο του, τό ὁποῖο τόν περιγράφει.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια κατέβαιναν ἐκεῖ κάτω πολλοί ἄνθρωποι γιά νά προσκυνήσουν· βρῖσκαμε μέχρι καί ἀφιερώματα. Αὐτά δείχνουν τήν εὐσέβεια τοῦ κόσμου καί σέ ποιά θέση μέσα στήν καρδιά τους εἶχαν τοποθετήσει ἀπό τήν πρώτη στιγμή τόν π. Βησσαρίωνα. Αὐτοῖ πού κατέβαιναν στόν τάφο του προσεύχονταν καί μέ τά ἀφιερώματά τους εἶχαν συνειδηση ὅτι προσφέρουν κάτι σέ Ἅγιο, χωρίς νά περιμένουν ὅποιοδήποτε σημεῖο γιά νά ἀποδείξει τήν ἀγιότητά του. Πολλοί ἄνθρωποι μᾶς μίλησαν γιά θαυμαστές ἐμπειρίες καί βιώματα πού εἶχαν στόν τάφο τοῦ γέροντα. Πολλοί εἶχαν ταραχή μέσα στό σπίτι τους, μά εἶδαν τόν π. Βησσαρίωνα στόν ὕπνο τους καί ἤρθε ἡ γαλήνη πάλι στήν οἰκογένειά τους καί πολλά ἄλλα.

Ἡ ἕκταφή τοῦ ἄφθαρτου λειψάνου του.

Ἀφοῦ εδαμε ὅτι ὁ γέροντας τιμᾶται στόν τάφο του, ἀποφασίσαμε νά μήν κάνουμε ἐκταφή, ἀλλά νά ἀναβαθμίσουμε λίγο τά βαπτιστήρια, νά περιποιηθοῦμε τόν χῶρο καί νά τόν διαφυλάξουμε ὡς τόπο προσκυνηματικό.

Ὅμως οἱ τεχνικές ὑπηρεσίες τῆς Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοικήσεως Φθιώτιδος· πρὸς τήν ὁποῖαν ἀπό ἐπταετίας εἶχαμε ἀπευθύνει αἴτημα νά μᾶς βοηθήσει, γιατί τό μοναστήρι παρουσίαζε καθιζήσεις στήν ἀνατολική πλευρά του· μᾶς εἶπαν ὅτι γιά νά εἶναι σωστό τό ἔργο ἔπρεπε νά γκρεμιστοῦν τά βαπτιστήρια, ὥστε νά γίνει ἡ ἀπαραίτητη στήριξη τοῦ μοναστηριοῦ. Τό κρίναμε λογικό, καθώς τά βαπτιστήρια ἐκ τῆς καθιζήσεως δέν παρήχαιναν καμία ἀσφάλεια. Εἶπαμε τό “ναί”, ἀλλά ἐκεῖ εἶχαμε τόν τάφο τοῦ παπποῦλη.

Κάναμε προσευχή καί παρακαλέσαμε τόν

παππούλη να μάς επιτρέψει τήν έκταφή του. Έτσι, στις 3 Μαρτίου, όλοι οι αδελφοί μαζί πήγαμε κάτω, κάναμε τρισάγιο, άσπασθήκαμε τόν τάφο του κι άρχίσαμε νά άφαιρούμε

τουβλα άπό τήν πλευρά του. Όταν έπεσαν τά πρώτα τουβλα, είδαμε ένα φέρετρο άθικτο, όπως τό είχαμε βάλει. Συνέστησα προσοχή, για νά μήν χτυπηθεί τό φέρετρο· τό βγάλαμε έξω και τό πήγαμε στό κοιμητήριο, ώστε νά μαζέψουμε τά κόκκαλα του παππούλη. Άνοιγουμε τό φέρετρο, σηκώνουμε τό σάβανο και βλέπουμε τό σώμα του άφθαρτο. Συγκλονισθήκαμε· γονατίσαμε κάτω, φιλήσαμε τό φέρετρο και μετά τό σηκώσαμε και τό πήγαμε στό ναό.

Είχαμε άντιληφθεί ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα θαυμαστό γεγονός. Κάπου τό περιμέναμε κιόλας, άφοϋ πιστεύαμε στήν άγιότητά του. Άφοϋ τόν βάλουμε στό ναό, είπαμε ότι αυτό τό βάρος δέν μπορούμε νά τό σηκώσουμε μόνοι μας και ότι πρέπει νά καλέσουμε τήν Άγία Έκκλησία νά έρθει νά επιληφθεί τής ύποθέσεως.

Πήραμε άμέσως στό τηλέφωνο τόν ποιμενάρχη μας, τόν όποιο κάποτε είχα αναφέρει ότι ό παπούλης μου έλεγε πώς μπορεί και νά τόν βρούμε έτσι· εκείνος τότε μέ κοίταξε μειδιώντας, αλλά χωρίς νά άντιδράσει· μου είπε μόνο πώς, αν δώ κάτι θαυμαστό, νά τόν είδοποιήσω άμέσως. Ό σεβασμιώτατος ύπέστη ισχυρό σόκ, όταν του άνέφερα τί είχε συμβεί, κι έφθασε άμέσως στό μοναστήρι. Προσκύνησε, συγκινήθηκε· δέν είχε ξαναδεί κι αυτός κάτι τέτοιο. Μας έδωσε οδηγίες, έκανε κάποιες ύπηρεσιακές ένεργειες και ανέλαβε πλέον εκείνος τήν ύπόθεση. Έμείς πήραμε τό σκήνωμα και τό τοποθετήσαμε στό παρεκκλήσιο τής Άγίας Τριάδος για νά προστατεύεται και έκτοτε τελούμε πλέον υπό τίς έντολές τής Έκκλησίας.

Όστόσο, πώς νά μήν σκεφθεί κανείς ότι ό Θεός οίκονόμησε τήν καθίζηση του μοναστηριού και μάλιστα στή μεριά τών βαπτιστηριών, ώστε νά μάς οδηγήσει στήν έκταφή του π. Βησσαρίωνα και νά μάς δώσει τό σημείο Του μέ τήν άφθαρσία του σκηνώματός του; Άλλωστε, μέ κάπως παρόμοιο τρόπο -όπως θρυλλεί ή παράδοσή μας- δέν οίκονόμησε τήν

ἀνακάλυψη τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Ἀγάθωνης σέ σπηλιά ἀπό τόν ὄσιο Ἀγάθωνα, κτίτορα καί προστάτη τῆς Μονῆς μας;

Ὁ ἥσυχος παππούλης μέ τή χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας τάραξε τό πανελλήνιο, καί ὄχι μόνο! Αὐτός πού δέν μπορούσε σχεδόν νά μιλήσει, ἔγινε παγκόσμια φωνή! Ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἐνεργεῖ μέ τή χάρη Του καί ὅλα τά ἄλλα παραμερίζουν, ὅπως ὅταν μία ἀχτίδα φωτός μπαίνει μέσ στό σκοτάδι καί τό διαλύει. Μέχρι καί τῆς φύσης ἡ τάξη νικᾶται, ὅπως ψά- λουμε στήν Παναγία μας. Τί ὀρίζουν οἱ νόμοι τῆς φύσης γιά ἕναν ἄνθρωπο πού πεθαίνει; Σέ δύο, τρία, τό πολύ πέντε χρόνια, θά βρεῖς ἕνα σῶμα λιωμένο, καί στή χειρότερη περίπτωση θά βρεῖς σάρκες καί κόκκαλα μαζί. Ἀλλά ὕστερα ἀπό δεκαπέντε χρόνια νά βρεῖς τό σκῆνωμα ἑνός ἀνθρώπου σέ πλήρη συνοχή, ἀπλῶς συρρικνωμένο, ἀφυδατωμένο, νά κρατᾷ μάλιστα τό Ἱερό Εὐαγγέλιο καί νά μήν μπορεῖς νά τοῦ τό ἀποσπάσεις; Σάν νά θέλει νά πεί σέ ὅλους καί ἰδιαίτερος σέ μᾶς τούς ἱερεῖς, ὅτι ξεφύγαμε ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί δι- δάσκουμε ἀλλότρια πράγματα· σάν νά μᾶς λέει ὅτι:

“Ἐδῶ εἶναι γιά μᾶς ἡ πηγή τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ. Κουβεντιάζουμε περί ἀνέμων καί

ὑδάτων· κατάφερε ὁ σατανᾶς νά μᾶς πείσει νά κουβεντιάζουμε γιά ὅλα τά ἄλλα καί νά μήν κουβεντιάζουμε γιά τόν Χριστό μας· περί ἄλλων τυρβάζουμε, ἀλλά ἑνός μόνον ἐστί χρεία. Ντρεπόμαστε νά ποῦμε τίς παραβολές τοῦ Κυρίου, τίς θεωροῦμε “φτωχές”, ὅτι εἶναι μόνον γιά χαμηλοῦ ἐπιπέδου ἀνθρώπους. Ὅμως ἄς ἀναλογισθοῦμε πόσες ψυχές αὐτές οἱ παραβολές ἀνέβασαν στόν Παράδεισο! Δέν ἔχουμε τήν ἀπλή φρόνηση νά σκεφτοῦμε ὅτι τά λόγια πού εἶπε ὁ Κύριός μας δέν ἀντικαθί- στανται μέ ἄλλα λόγια, λόγια τοῦ κόσμου τούτου;”

Αὐτό, λοιπόν, θέλει νά πεί ὁ παππούλης μας σέ ὅλους ἐμᾶς τούς ἱερεῖς καί μοναχοῦς, ὄχι ἀπό τόν τάφο του, ἀλλά ἀπό τίς οὐράνιες νομές ὅπου μετά τῶν Δικαίων καί Ἀγίων τοῦ Θεοῦ συγκαταλέγεται, γιά νά μᾶς προστατέ- ψει, προτρέποντάς μας:

“Γυρίστε πάλι στίς γάργαρες πηγές τῆς Πίστεώς μας, στήν Ἁγία Γραφή καί στήν Ἱερά Παράδοση. Πάψτε νά ἀσχολεῖσθε μέ τίς κο- σμικότητες καί τά κοινωνικά ζητήματα, εἶναι ἄλλοι ἀρμόδιοι γι’ αὐτά τά θέματα· ἐσεῖς ἔχετε χρέος νά ὀδηγήσετε τίς ψυχές εἰς “νομάς σω- τηρίου”, ν’ ἀνεβάσετε τόν ἄνθρωπο ἀπό τή Γῆ στόν Οὐρανό!...”

πηγή: περ. ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ τ. 23 Ἀπρ.-Ἰουλ.2007

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ὁ θαυματουργός

Ἡ βιογραφία ἑνός νεοφανοῦς καί θαυματουργοῦ Ἀγίου τῶν καιρῶν μας καί τό βιβλίο μέ τήν Ἱερή Ἀκολουθία του. (Ἐσπερινός, Ὁρθρος, Παρακλητικός Κανὼν)

“Θαυμαστές ιστορίες”

Γλύτωση από τούς φοβερούς πόνους

Αγαπητό μου περιοδικό “Μοναχική Έκφραση”, θέλω νά σοῦ καταθέσω καί μία δική μου μαρτυρία πού ἔζησα ἀπό τόν σταυρό τοῦ Γέροντα Νεκταρίου Μουλατσιώτη.

Ἦνομάζομαι Βασιλική Καββαδία καί εἶμαι κάτοικος Βασιλικῶν Πατρῶν. Θέλω νά καταθέσω τήν μαρτυρία μου καί νά εὐχαριστήσω μέσα ἀπό τήν καρδιά μου πρῶτα ἀπ’ ὅλα τόν Θεό πού τελεῖ τά θαυμάσιά Του σ’ ἐμᾶς τούς ἀνάξιους καί τόσο ἀμαρτωλούς, χάρις στό ἄπειρο ἔλεός Του καί τήν πατρική Του ἀγάπη.

Γιά πέντε συνεχόμενα χρόνια εἶχα φρικτούς πόνους στό δεξί μου χέρι καί δέν μποροῦσα ν’ ἀνακουφιστῶ μέ καμία θεραπεία, οὔτε μέ κανένα παυσίπονο. Κατέληξα σέ τακτά χρονικά διαστήματα νά καταφεύγω στό Νοσοκομεῖο ἀπό ἀνυπόφορους πόνους, ὅπου μοῦ ἔκαναν ἔνεση ξυλοκαΐνης γιά ν’ ἀνακουφιστῶ παροδικά, γιά ἕνα περίπου τρίμηνο. Καί πάλι ὁμως οἱ πόνοι ἐπανέρχονταν δυνατότεροι καί πάλι κατέφευγα στό Νοσοκομεῖο.

Τό 2008 ἐπισκέφθηκα τούς Ἁγίους Τόπους μαζί μέ τόν π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη. Δυστυχῶς ἐκεῖνες τίς ἡμέρες πού βρισκόμασταν στό Ἁγία Προσκυνηματα μέ ἔπιασαν πάλι οἱ φοβεροί πόνοι στό χέρι μου. Ὁ Γέροντας παρατήρησε ὅτι ὑπέφερα καί μέ ρώτησε τί ἔχω. Τοῦ εἶπα τό ἱστορικό μου καί τό ὅτι δυστυχῶς αὐτές τίς ὥρες πού βρισκόμουν μακριά ἀπό τό Νοσοκομεῖο καί πάλι μέ ἔπιασαν

οἱ πόνοι στό χέρι μου. Ἐκεῖνος τότε ἄρχισε νά μέ σταυρώνει μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό Του στόν ὅποιο ἔχει Τίμιο Ξύλο, προσευχόμενος συνεχῶς. Μέσα σέ 10 λεπτά ἔνωσα τούς πόνους νά ὑποχωροῦν καί νά εξαφανίζονται τελείως. Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι ἀπό τότε ἕως καί σήμερα δέν τούς ξαναένοιωσα ποτέ καί οὔτε πλέον χρειάστηκε νά τρέχω στό Νοσοκομεῖο γιά ἰσχυρές παυσίπονες ἐνέσεις. Ἐνα θαῦμα εἶχε συντελεστεῖ!

Ἀπό βάρους καρδίας θέλω νά ἐκφράσω ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιά τήν ἰδιαίτερη αὐτή τιμή καί εὐλογία πού εἶχα νά βιώσω ἕνα θαῦμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Μέ εὐχαριστίες ζητῶ τήν εὐχή Σας,
Βασιλική Καββαδία
Πάτρα

Θεραπεύθηκα ἀμέσως!

Καλό μου περιοδικό,
Μέ χαρά σέ περιμένω πότε θά ἔρθεις στό σπίτι μου γιά νά διαβάσω τά ψυχωφελῆ κείμενά σου.

Ἦνομάζομαι Χαρίκλεια Κακούρη καί μένω στήν Πάτρα. Μέ τήν ἐπιστολή μου αὐτή σεβαστές ἀδελφές, θέλω νά σᾶς διηγηθῶ κάτι πού ἔζησα προσωπικά ἀπό τόν Γέροντά σας.

Ἀπό τό 2005 ὑπέφερα ἀπό ἕνα σοβαρό πρόβλημα ὑγείας μέ κολλίτιδα καί πολύποδες στό παχύ ἔντερο. Οἱ πόνοι μου ἦταν φοβεροί,

σέ σημείο πού λιποθυμοῦσα, μὴ ἀντέχοντάς τους. Εἶχα φοβερές αἰμορραγίες σέ σημείο πού τὰ παιδιά μου μέ πηγαينوέφερναν στό Νοσοκομεῖο Πατρῶν, γιατί ἔπφετε πολύ ὁ αἱματοκρίτης μου καί χρειάζομουν ἰατρική βοήθεια. Τόν Ἰούλιο τοῦ 2006 ἔκανα ἀφαίρεση 15 πολύποδων πού βρέθηκαν μέσα στό ἔντερό μου. Δυστυχῶς ὁμως καί μετά τήν ἐπέμβαση ζοῦσα ἕναν ἐφιάλτη γιατί δέν μποροῦσα πλέον νά φάω καί νά πιῶ τίποτα ἄλλο ἐκτός ἀπό νερό καί ρύζι λαπά. Ὅ,τι ἄλλο κι ἂν ἔτρωγα κατέληγα ἀμέσως στήν τουαλέτα μέ ἀποτέλεσμα νά πονάω καί νά ἔχω φοβερή ἐξάντληση. Ἄν καί ἔπαιρνα φαρμακευτική θεραπεία, τὰ duspatalin τῶν 200mg, τό πρόβλημά μου παρέμενε πολύ σοβαρό.

Τότε συνέβη κάτι πού ἄλλαξε τήν ζωή μου κι ἔθεσε τέρμα στό χρόνια πρόβλημά μου. Ἦταν 14 Αὐγούστου τοῦ 2009, παραμονή τῆς Παναγίας μας, ὅταν ἐπισκέφθηκα τό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Αὐγουστίνου καί Σεραφεῖμ γιά νά παρακολουθήσω τόν ἑσπερινό τῆς γιορτῆς καί τόν Ἐπιτάφιο τῆς Παναγίας. Ὅταν τελείωσε ἡ Ἀκολουθία ζήτησα ἀπό τόν σεβαστό Γέροντά σας νά μέ σταυρώσει μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του στήν κοιλιά μου. Ἐκείνη τήν στιγμή ἀκριβῶς ἔγινε καί τό μεγάλο θαῦμα πού ἄλλαξε τήν ζωή μου. Μέ τό πού ἀκούμπησε ὁ Γέροντας τόν σταυρό στήν κοιλιά μου, ἀμέσως κατάλαβα καί νομίζω κι ἐκείνος, ὅτι ἐντόπισε τήν ρίζα τοῦ προβλήματος. Συνέχισε γιά 5 λεπτά, ἴσως καί παραπάνω, ἀκουμπώντας τόν σταυρό στό σημείο τῆς κοιλιάς μου πού μέ πονοῦσε καί ἄρχισε νά προσεύχεται. Τότε ἔνιωσα ὅτι ὄλα ἐξαφανίστηκαν. Οἱ πόνοι, πού ἦταν μόνιμοι, ξαφνικά ἔφυγαν! Τόν εὐχαρίστησα, ἀσπάστηκα τόν σταυρό του, πῆρα τήν εὐχή του κι ἔφυγα.

Ἐκτοτε, ὄχι μόνον δέν πονάω, ἀλλά οὔτε κἂν χάπια δέν χρειάζομαι νά πιῶ καί μπορῶ πλέον νά τρώω τὰ πάντα, ἀκόμα καί ὄσπρια καί χορταρικά, ἀλλά καί ὄλα τὰ ἀπαγορευμένα φαγητά. Ἡ βασιανιστική μου ἀσθένεια

ἔγινε παρελθόν! Ἦταν ἕνα κακό ὄνειρο πού χάρις στόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Γέροντα, πέρασε.

Μέσα ἀπό τό γράμμα μου αὐτό, θέλω νά εὐχαριστήσω ἀπό τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς μου τόν Γέροντά σας καί Γέροντά μου πού μέ σταύρωσε κι ἔτσι τελείωσε ἡ ἀτέλειωτη τάλαιπωρία μου. Ἐγώ καί ἡ οἰκογένειά μου θά σᾶς εἴμαστε πάντοτε εὐγνώμονες. Ὁ Θεός νά εἶναι πάντα μαζί σας καί νά σᾶς χαριτώνει.

Μέ εὐγνωμοσύνη
Χαρίκλεια Κακούρη

Θεραπεύθηκα ἀπό τήν κατάθλιψη

Προσοτσάνη 5-12-1998

Αγίε Ἡγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Αὐγουστίνου καί Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ,

Ἐδῶ καί λίγα χρόνια μέσα μου ἔχω ἕνα πόλεμο μέ τή συνείδησή μου γιά νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιο τῆς Μονῆς σας καί ἡ ἐκάστοτε ἀναβολή μου δικαιολογεῖ τήν τόσο μεγάλη μου ἀργοπορία.

Ὅνομάζομαι Ἀθανασιάδου Μαρία τοῦ Θεοχάρους, εἶμαι ἀπό τήν Προσοτσάνη, μιά κωμόπολη τοῦ Νομοῦ Δράμας.

Μόλις ἀντιλήφθηκα ὅτι ἡ ὑγεία μου κλονίσθηκε, ἐπισκεφθήκαμε μαζί μέ τὰ παιδιά μου γιάτρο καί μάλιστα ψυχίατρο, γιατί αὐτή τήν εἰδικότητα ἤθελε ἡ ἀσθένειά μου. Μετά ἀπό τή διάγνωση τοῦ γιατροῦ, μοῦ ἔγινε ἡ χορήγηση τῶν φαρμάκων καί μάλιστα ἀρκετά δαπανηρῶν. Ἡ θεραπεία ἄρχισε καί ἡ κατάστασή μου δυστυχῶς δέν καλυτέρευε καί μετά τήν δεύτερη-τρίτη ἐπίσκεψη στό γιάτρο, ἔνιωθα ἀντί νά καλυτερεύω ὅτι χειροτε-

‘Ο Γέροντας με την κ. Μαρία Άθανασιά-
δου και τόν γιό της Χρήστο.

ρεύω. Ζούσα σέ έναν δικό μου κόσμο, (κατά-
θλιψη, απομόνωση και τάσεις αυτοκτονίας).
Αυτό μέ οδήγησε στό νά αλλάξω γιατρό και
κατέφυγα σέ διακεκριμένο καθηγητή. Οί επι-
σκέψεις στό γιατρό γινόντουσαν όλο και πιά
συχνές και τά φάρμακα όλο και πιά δαπανηρά,
μέ αποτέλεσμα νά ξεκινήσει μέσα στην οικογέν-
ειά μου νά υπάρχει πρόβλημα οικονομικό. Δυσ-
τυχώς ή κατάστασή μου γινόταν όλο και
χειρότερη, λές και ή άγωγή πού μου είχε δώσει
ό γιατρός ήταν ειδική γιά νά πετύχουμε τό χει-
ρότερο!!

Άκόμα και ή μορφή μου άλλαξε τόσο
πολύ, πού όταν μέ έβλεπε κανείς τρόμαζε. Τό
χαμόγελό μου πού ήταν τόσο πλούσιο πρίν,
μετατράπηκε σέ σιωπή σέ μία τρομαγμένη
μορφή. ‘Η απομόνωσή μου έγινε απόλυτη και
δέν δεχόμουν νά δώ και νά μιλήσω σέ κανέναν.

Τά πάντα μέ αφηναν παγερά αδιάφορη. Τή
ζωή μου τήν αισθανόμουν περιττή και γι’
αυτό μέσα μου κυριαρχούσε μόνον ή τάση γιά
νά θέσω τέρμα σέ αυτήν. Φυσικά αυτό δυσκό-
λευε ακόμη περισσότερο τήν οικογένειά μου,
βάζοντάς τους στην διαδικασία νά μέ παρα-
κολουθούν συνεχώς.

‘Η μόνη λύση στην άπελπισία μας ήταν
και πάλι ή άλλαγή γιατρού, σέ άλλον γιατρό
καθηγητή διακεκριμένο και πάλι, και κατά συ-
νέπεια πολύ πιά ακριβοπληρωμένο, έτσι τά
οικονομικά τής οικογενείας μου νά πηγαίνουν
άπό τό κακό στό χειρότερο. Άντί γιά τροφή
κατέληξα νά παίρνω χάπια γιά νά ζήσω.
”Επαιρνα μέχρι και 20 χάπια τήν ήμέρα και μά-
λιστα όχι άπό τήν ‘Ελλάδα, αλλά άπό τήν
Γερμανία. Καταλαβαίνετε τώρα, νά ψάξεις νά
βρείς άνθρωπο εκεί νά σου τά στέλνει, νά κά-
νεις συνάλλαγμα σέ μάρκα (τότε ύπήρχαν τά
μάρκα ακόμη), νά τά βάζεις άλλοτε στην Τρά-
πεζα και άλλοτε νά τά δίνεις εκεί πού ό άνθρω-
πος άπό τή Γερμανία ήθελε. ”Όπως
καταλαβαίνετε ή οικογένειά μου ζούσε ένα
δράμα πού κάθε μέρα και μεγάλωνε και δέν
έφθανε μόνο αυτό, ή κατάσταση μου χειροτέ-
ρευε σέ τέτοιο σημείο πού ό γιός μου, μέ του
όποιου τήν οικογένεια ζούσα στό ίδιο σπίτι,
νά μήν μου έχει εμπιστοσύνη νά μείνω μόνη μέ
τά έγγονια μου. Τί χειρότερο ύπάρχει σέ μία
οικογένεια άπό αυτό. Μόνο πού δέν έφτασε
στό σημείο ό γιός μου νά μέ δένει στό κρεβάτι
γιά νά έχει τό κεφάλι του ήσυχο! ‘Εγώ στόν
κόσμο μου, άγνώριστη... Άκόμη και οί συγγε-
νείς μου, τά αγαπημένα μου ξαδέλφια μέ τά
όποία τόσο πολύ κάναμε παρέα και άστειυνό-
μασταν και ήμασταν τόσο αγαπημένοι, νά
είναι γιά μένα ξένα και αδιάφορα. Δέν μπο-
ρούσα ούτε νά τούς μιλήσω, ούτε νά γελάσω,
όπως κάναμε παλιά. Αυτή ήταν ή όδυνή μου
κατάσταση.

”Όσπου ένας ξαδελφός μου, καλέ μου Γέ-
ροντα, σās γνώρισε και μετά από αυτόν και ό
γιός μου, άπό κασσέτες μέ όμιλίες και κηρύγ-
ματά σας και ύστερα άπό παράκληση και

ἀναμονή πολλῶν, ὄχι ἡμερῶν, ἀλλὰ ἐτῶν, κατόπιν προσκλήσεώς μας, ἦρθατε ἐπιτέλους στό χωριό μας, στήν Προσοτσάνη. Μᾶς ἐπισκεφθήκατε τό σπίτι τοῦ γιοῦ μου ὅπου ζοῦσα κι ἐγώ, μετά τό φαγητό καθίσατε ἀπόμερα μέ τόν ξάδελφό μου, ὁ ὁποῖος σᾶς μίλησε γιά τήν κατάστασή μου. Μάλιστα σᾶς περιέγραψε τόν χαρακτήρα μου λέγοντάς σας “Πάτερ Νεκτάριε, ἔπρεπε νά γνωρίζατε τήν ξαδέλφη μου πρὶν πάθει τό μεγάλο αὐτό κακό, τί χαρακτήρας ἦταν· καθόσουν κοντά της καί ἔπαιρνες ζωή μέ τό πλούσιο χαμόγελό της, μέ τά ἀστεῖα της, ἀφοῦ πολλές φορές ἐρχόμασταν γιά νά γελάσουμε, ὅπως πᾶς στό θέατρο νά δεῖς μία κωμωδία γιά νά γελάσεις, νά ξεχάσεις ἔστω γιά λίγο τά προβλήματα σου, γιά νά πάρεις ζωή ἀπό τήν εὐχάριστη πλευρά της, ἔτσι ἦταν... Τώρα, δέν θέλεις νά τήν βλέπεις γιατί βρुकολάκισε...”.

Τότε, πατέρα μου, μέ πλησιάσατε καί ἀρχίσατε νά μέ σταυρώνετε στό κεφάλι μέ τόν σταυρό σας πού φορᾶτε πάντα στό στήθος σας καί νά παρακαλᾶτε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, μέ λόγια θερμά, παρακλητικά, γιά ἀρκετή ὥρα. Ἡ νύφη μου σᾶς διηγήθηκε τότε ὅλα τά περιστατικά πού εἶχαν συμβεῖ πρὶν τήν ἀσθενεία μου στό σπίτι μας κι ἐσεῖς τότε τῆς εἶπατε ὅτι, τό πρόβλημα μου δέν εἶναι ἰατρικό, ἀλλά σατανικό καί γι’ αὐτό τά χάπια δέν μοῦ κάνουν τόσον καιρό τίποτα. Ἐπειδή ὁμως, δέν ἔπρεπε νά τά σταματήσουμε ἀπὸτομα, μᾶς εἶπατε νά τά κόψουμε σιγά-σιγά. Μᾶς εἶπατε ἀκόμη ὅτι ἡ θεραπεία μου θά συντελεσθεῖ μέ τήν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ καί ἀφοῦ κάνω καί κάποιον πνευματικό ἀγῶνα, δηλαδή νά ἐκκλησιάζομαι, νά νηστεύω, νά ἐξομολογοῦμαι νά Κοινωνῶ τακτικά καί νά διαβάζω συχνά τήν προσευχή τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ. Ἀρχίσαμε νά τά ἐφαρμόζουμε ὅλα αὐτά κατά γράμμα, σταματώντας σταδιακά καί τά φάρμακα. Στήν ἀρχή δυσκολευόμουν, ἀλλά ὁ ἐκκλησιασμός μου γινόταν ἀνελλιπῶς, ἡ νηστεία ἐπίσης, ἡ ἐξομολόγηση τό ἴδιο καί ἡ Θεία Κοινωνία ἐπίσης

ἀνελλιπῶς. Τί δύναμη, τί κουράγιο ἔφερναν ὅλα αὐτά στήν ψυχή μου, ὅλα συνέθεταν μέσα μου τό πιό ὁμορφο μεγαλεῖο πού δοκίμασα ποτέ στή ζωή μου. Αἰσθανόμουν μέσα μου καθημερινά νά φεύγει ἕνα ἀσήκωτο βάρος, τό βάρος μου αὐτό μοῦ τό ἔπαιρνε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ μέ τή μεσολάβηση τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καί μέσα μου ἄφηναν τό βάλαμο, βάλαμο πού μέ δυνάμωνε καί ἐδιώχνε ὅλες τίς ἀδυναμίες μου πού εἶχα ἀποκτήσει. Μέσα μου ὁ κόσμος ἄλλαξε, ἀλλά ἡ ἀλλαγή μου ἀντικατοπτριζόταν καί στόν ἐξωτερικό μου κόσμο, τό χαμόγελό μου σιγά σιγά ἐπανῆλθε, ἡ μορφή μου γαλήνεψε, ὁ κόσμος μέ πλησίαζε καί πάλι, τόν πλησίαζα κι ἐγώ καί δόξα τῷ Θεῷ ἡ κατάστασή μου βελτιώθηκε μέχρι πού θεραπεύτηκα μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ. Ξαναγεννήθηκα κοντά στήν Ἐκκλησία, πῆρα δύναμη ἀπό τή νηστεία, τήν ἐξομολόγηση καί τήν Θεία Κοινωνία καί αἰσθάνομαι πολύ καλύτερα καί ἀπό πρὶν ἀρρωστήσω. Ἀκόμη καλύτερα αἰσθάνομαι τώρα, τώρα πού κάθισα καί ἔγραψα αὐτή τήν ἐπιστολή μου πού καθημερινά τόσον καιρό τήν ἀνέβαλα...

Ἄς εἶναι δοξασιμένο τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ πού σᾶς ἔστειλε Γέροντά μου νά παρακαλέσετε τόν Ἅγιο γιά μένα, γιά τή δική μου σωτηρία, ὄχι τοῦ σώματος μόνο, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς μου. Μέσα ἀπό τήν καρδιά μου εὐχομαι στόν Θεό καί Τόν παρακαλῶ νά σᾶς στέλνει καί σ’ ἄλλους ἀνθρώπους νά τοὺς σταυρώνετε καί νά τοὺς θεραπεύετε ἐν ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ. Χίλια εὐχαριστῶ καί πάλι στόν Θεό γιά τή δική σας ἀποστολή, γιά τή δική μου σωτηρία τῆς ψυχῆς καί μακάρι νά σώζετε καθημερινά ψυχές. Ὁ Θεός νά σᾶς ἔχει καλά.

Εὐχαριστῶ καί πάλι, ἀλήθεια πῶς νά σταματήσω νά σᾶς εὐχαριστῶ γιά τή σωτηρία μου....

Μέ πολύ σεβασμό, ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη,
Μαρία Ἀθανασιάδου
ἀπὸ Προσοτσάνη Δράμας.

ΝΕΟ

άσημμένα
χειροπέδα
μέ την εύχή

κομποσχοίνια

(μέ άσημμένα
πλακέτα καί
κούμπωμα)

μέ την εύχή
**ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

Παραγγελίες στό τηλ. τής Ιερᾶς Μονῆς 26340-44391 (9-2 τό πρωΐ καί 6-9 τό απόγευμα)

NO 7

NO 8

NO 9

NO 10

NO 11

μετρήστε κάποιον
δαχτυλίδι σας γιά νά
βρείτε τό νούμερο

δαχτυλίδια άσημμένα

NO 58

NO 60

NO 61

NO 63

μέ την εύχή **“ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”** ἤ μέ
σταυρό καί κόμπους γιά προσευχή.

Άγνά φυσικά προϊόντα

Ίεράς Μονής Τιμίου Σταυροῦ Δυτικῆς Βιργινίας

Ἀπό τήν Ίερά Μονή Τιμίῳ Σταυροῦ Δυτ. Βιργινίας διαθέτουμε ἀλοιφές, κρεμοσάπωννα καί σκληρό σαποῦνι, ὅλα φτιαγμένα μέ ἀγνά φυσικά προϊόντα παραγωγῆς τους. (Γαλακτοκομικά προϊόντα, μέλι καί ἄνηθ, αἰθέρια ἔλαια, γλυκερίνη.) Οἱ ἀλοιφές εἶναι γιά τά χέρια μέ ἀρώματα **λεμόνι, κατσικ. γάλα & μέλι** & γιά τό πρόσωπο χωρίς ἄρωμα. Τά σαποῦνια καί τά κρεμοσάπωννα ὑπάρχουν σέ **λεμόνι, Ἄγριο Τριαντάφυλλο, κατσικ. γάλα & μέλι.**

Τό **DVD**
πού ἐτοίμασαν
οἱ πατέρες
σχετικά
μέ τόν
Μοναχισμό
διατίθεται
διασκευασμένο
μέ ἑλληνικούς
ὑπότιτλους.

Πάironτας ἕνα DVD βάζετε ἕνα λιθαράκι στόν Ὁρθόδοξο Ναό τοῦ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ στήν Δυτική Βιργινία.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ (Γιά παραγγελίες χονδρικής & λιανικής):
Ίερά Μονή Ἁγίου Νεκταρίου Φανκίδος,
τηλ. 26340-44391 (9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2010

Ἐκδόθηκε καί φέτος τό νέο Ἡμερολόγιο τῆς Ἱεράς Μονῆς μας γιά τό 2010. Εἶναι ἀφιερωμένο στους ἁγίους τῆς μαρτυρικῆς νήσου Κύπρου. Εἶδε νά πρεσβεύουν γιά ὄλους μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Στό ἡμερολόγιο ὅπως κάθε χρόνο ἀναγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Θερμή παράκληση νά τό προμηθευθεῖτε γιά τό σπίτι σας, ἀλλά καί ἂν ἔχετε τήν δυνατότητα νά πάρετε γιά νά διαδέσετε σέ γνωστούς καί φίλους σας. Βοηθώντας στή διάθεση ὅσων περισσότερων ἡμερολογίων μπορεῖτε, βοηθάτε στή συνέχιση τῶν ἔργων στόν Ἱερό Ναό τῆς Μονῆς μας, Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Εἶδε νά ἔχετε τήν προστασία τους.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε
στό τηλέφωνο τῆς Ἱεράς Μονῆς
26340 - 44391

(9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα)

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΕΣΤΡΑΦΗ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΙΣΘ

8ήμερη ἐκδρομή ἀεροπορικῶς ἀπό Ἀθήνα ἀπό **17 ἕως 24 Ἰανουαρίου τοῦ 2010**, γιά νά δοῦμε τά **Ἱεροσόλυμα** καί νά ζήσουμε ἕνα μοναδικό θαῦμα. Τήν ὥρα τῶν Θεοφανείων (παλαιό ἡμερολόγιο) **τά νερά τοῦ Ἰορδάνη ξαφνικά γυρίζουν πίσω.** Μοναδικό θαῦμα!

Τιμή εἰσιτηρίου: 1140 €. Σέ πολυτελές ξενοδογεῖο καί ὅλα πληρωμένα.

Πληροφορίες στό τηλέφωνο: 26340-44282 & 26340-44381 (10-2 πρωί & 6-8 ἀπόγ.)

Τήν ἐκδρομή θά συνοδεύσει ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης

Ένα πνευματικό δώρο

Σε μοναστήρια και ιερείς οι ομιλίες του Γέροντα προσφέρονται δωρεάν

231 ΟΜΙΛΙΕΣ

ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

από 120€ **μέ ΕΚΠΤΩΣΗ**

ΜΟΝΟ 55€

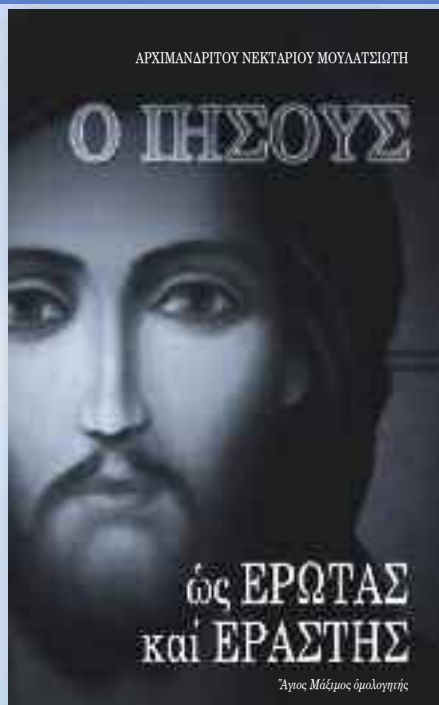
Μία μοναδική ευκαιρία για όλους τους χριστιανούς μας, ένα πνευματικό δώρο προς φίλους και συγγενείς στις δύσκολες ημέρες που ζούμε για να ακούνε στο σπίτι, στο αυτοκίνητο, στην εργασία.

βιβλίο "Ο ΙΗΣΟΥΣ ως ΕΡΩΤΑΣ και ΕΡΑΣΤΗΣ"

Ένα νέο βιβλίο του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη που ήδη γίνεται άναρπαστο. Παρουσιάζει το Θεό όχι ως μία ανώτερα δύναμη αλλά σύμφωνα με τους Άγιους Πατέρες ως έρωτα και έραστή της ψυχής μας. Μέσα στο βιβλίο θα γνωρίσει κανείς τό τί είναι ο Θεός, η Έκκλησία, ο θάνατος, η ζωή κτλ. Ένα βιβλίο που όποιος τό διαβάσει, θά γνωρίζει καί θά ξέρει από τόρα, άν στήν άλλη ζωή όταν πεθάνει θά είναι μέ τόν Ίησού στόν Παράδεισο ή μέ τούς δαίμονες στήν κόλαση. Άκόμη θά διαβάσετε πολλά άλλα θέματα που άφορουν τήν καθημερινή πνευματική μας ζωή.

*Παραγγελίες βιβλίων
στό τηλέφωνο τής Ίεράς Μονής
26340 - 44391*

(9-2 τό πρωϊ καί 6-9 τό άπόγευμα)

*Βοηθώντας την ανέγερση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Νεκταρίου
καί Φανουρίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας λαμβάνετε ὡς δῶρον
2 πανέμορφες κεντημένες εἰκόνες.*

Η ἀγάπη σας, ἡ συμπαράστασή σας, ἡ ἐλεημοσύνη σας καί ἡ ὅποιαδήποτε προσφορά σας συναντῶνται μέ τούς δικούς μας κόπους καί μαζί ἀνορθώνουν ἐκ τοῦ μηδενός τό σπίτι τῶν Ἁγίων μας, τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. "Ἦδη τά μάρμαρα τοποθετήθηκαν." Ἔργο πολυδάπανο γιά νά ἐξοφληθεῖ, ἔτσι ὥστε νά προχωρήσει ὁ ἐσωτερικός ἐκκλησιαστικός ἐξοπλισμός τοῦ Ναοῦ μέ Τέμπλο, στασίδια, πολυελαίους, προσκνητάρια καί ὅ, τι ἄλλο ἀπαιτεῖται λειτουργικά. Εἴμαστε εὐγνώμονες στήν ἀγάπη σας καί στήν ἀμέριστη βοήθειά σας καί γι' αὐτό ταπεινά θά θέλαμε νά γνωρίζετε ὅτι ὅσοι προσφέρουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 εὐρώ, ἡ Ἱερά Μονή μας θά σᾶς προσφέρει, μαζί μέ τήν ἀπόδειξη δωρεᾶς, **ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ.** γιά τό σπίτι σας ἢ τό σπίτι τῶν παιδιῶν σας ἢ γιά νά τίς προσφέρετε κι ἐσεῖς ὡς δῶρο σέ ἀγαπημένα καί φιλικά σας πρόσωπα. Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε... Οἱ Ἁγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.

Γερόντισσα Μόνικα καί αἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Δευτέρα 9 Νοεμβρίου ἑορτή Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Τρικόρφου

Τό πρόγραμμα τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς ἑορτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κυριακή 8 Νοεμβρίου:	5.30 μ.μ.	Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.
Δευτέρα 9 Νοεμβρίου:	7.30 π.μ.	Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.
	10.30 π.μ.	Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καί τῶν ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.
	11.00 π.μ.	Θά προσφερθεῖ καφές καί κέρασμα.

Ἀπό τήν Ἀθήνα διοργανώνεται ἐκδρομή μέ ποῦλμαν ἀπό τήν κ. Ἐλένη Ἀλεξοπούλου τηλ. 210 - 97.38.478